

奇岩館の殺人

เกมสืบบมรณะ คดีหาส่นลึกลับ

เกมสืบสวนสำหรับมหาเศรษฐี
ที่ “ความจริง” คือจุดขาย
ความตายจึงต้องไม่ใช่เพียงการแสดง

ทาคาโนะ ยูชิ เขียน
สุนทร เขมภักดิ์รัตติ แปล

← เกมสืบมรณะ →

คดีหาสน์ คิกัง

← 奇岩館の殺人 →

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี่

@booktime

ทาคาโนะ ยูชิ เขียน
ธนกร เขมภักตร์ภากิตติ แปล

จากใจสำนักพิมพ์

ใครคือคนร้าย... ปริศนาเดิมๆ ที่ทุกคนคุ้นเคย แต่ใน “เกมสืบ
มรณะ คฤหาสน์คิ๊ง” ผลงานของ ทาคานะ ยูชิ สิ่งที่คุณต้อง
ระแวงยิ่งกว่าคือ... ใครคือนักสืบกันแน่!

เมื่อทฤษฎีห้องปิดตายและเกาะร้างไร้ทางหนี ถูกร้อยเรียงใหม่
ในกรอบของเกมฆาตกรรมวิปริต การันตีว่าคุณจะได้สัมผัสของประหลาด
ปัญญาไปกับการแก้เกมที่สุดใหม่ และพลิกพลิกไปกับจิตวิทยา
ที่เขย่าหัวแบบสุดคาดเดา ยิ่งปะติดปะต่อเรื่องราว เส้นแบ่งระหว่าง
ผู้เล่น นักสืบ คนร้าย หรือเหยื่อ ก็ยิ่งเลือนรางจนจับทางไม่ได้

ถ้าคิดว่าตัวเองอ่านเกมออก... เราขอเตือนให้คิดใหม่อีกครั้ง
Game On ปีนี้ๆ

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น ขอทำให้คุณร่วมลงสนาม ไชปริศนาเลือด
ในคฤหาสน์คิ๊ง และจงระวังตัวไว้ให้ดี เพราะในเกมที่เดิมพัน
ด้วยชีวิตครั้งนี้ ไม่มีใครรู้ว่าตัวเองกำลังเป็นผู้ล่า หรือเป็นแค่เหยื่อ
รายต่อไป

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

จากใจนักแปล

บนโลกที่ขับเคลื่อนได้ด้วยเงิน บางคนยอมจ่ายเงินมหาศาล เพื่อสนองความต้องการให้ตัวเอง และบางคนเองก็ยอมมือเปื้อนเลือด เพื่อให้ได้เงินเหล่านั้นมา

ซาโต้ ชายผู้ชื่นชอบนิยายสืบสวนสอบสวนสมัครเข้าทำงานพาร์ตไทม์กับบริษัทหนึ่งเพื่อออกตามหาเพื่อน ก่อนจะเข้าไปพัวพันกับเหตุการณ์ฆาตกรรมที่ไม่ว่าจะดูยังไงก็ผิดแปลก เขาเคยสืบผ่านหนังสือมานับครั้งไม่ถ้วน ทว่าเหตุการณ์ฆาตกรรมในครั้งนี้งสับสนมากเท่าไร ก็ยิ่งค้นพบความจริงอันโหดร้ายซ่อนอยู่เบื้องหลัง

ความสนุกของคดีฆาตกรรมนี้ก็ไม่เพียงแต่เล่าเรื่องผ่านมุมมองของซาโต้เท่านั้น เรื่องนี้ยังสะท้อนถึงจิตใจคนและเล่าถึงมุมมองของฝ่ายผู้จัดให้เราได้ขบคิดด้วย การฆาตกรรมจะจบลงเช่นไร และซาโต้จะกลายเป็นเหยื่อหรือไม่ ต้องติดตามอ่านในเรื่องค่ะ

ธนากร เขมภักตร์ภาทิติ

สารบัญ

บทที่ 1	บทคลี่คลายปริศนา	6
บทที่ 2	ยินดีต้อนรับสู่คฤหาสน์คิง	22
บทที่ 3	โศกนาฏกรรมนักสืบ	64
บทที่ 4	เบี้ยกบฏ	160
บทสรุป	ผู้ทำลายจากจันสมบูรณ์แบบ	216

ถึงบรรดาผู้ชื่นชอบการสืบสวนสอบสวนทุกท่าน ขออภัยอย่างยิ่ง
ที่ติดต่อกันห็น แต่ขออนุญาตให้ข้าพเจ้าได้สอดแทรก ‘สารก้ากาย’ ฉบับนี้

เช่นเดียวกับที่ผ่านมา คราวนี้เองก็เป็นนิยายสืบสวนที่มีโครงสร้าง
แปลกใหม่ แน่่อนว่ารสนิยมในการเสพเรื่องสืบสวนนั้น แตกต่างกั
นับไม่ถ้วน และข้าพเจ้าก็มีได้เิงเวลาถึงขั้นอนุมานว่า การเสพนิยายสืบสวน
จำเป็นต้องมีการไประปรินาเสมอไป

อย่างไรก็ดี ข้าพเจ้าขอให้คำมั่นว่า หากท่านได้ผ่านกระบวนการ
สันนิษฐานก่อนประจักษ์แจ้งแก่ความจริง จะยังทำให้ท่านเพลิดเพลินไปกับ
เรื่องราวนี้มากขึ้นแน่นอน

นักสืบมองทะลุตัวตนที่แท้จริงของคนร้าย และกลอุบายที่ทำให้
สิ่งเป็นไปไม่ได้กลายเป็นจริงได้อย่างไร

การส่ง ‘สารก้ากาย’ แก่ทุกท่านผู้ซึ่งได้สัมผัสการสืบสวนมาแล้ว
นับไม่ถ้วน ย่อมเป็นเรื่องน่าละอายใจ แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นเกียรติ
อย่างหาที่สุดมิได้ กระนั้น ด้วยความเชื่อมั่นและความมุ่งมั่นของข้าพเจ้า
จึงขอท้าทายยทุกท่านอีกครั้ง

ท่านจะมองทะลุปรินาและความจริงทั้งหมดได้หรือไม่

ขอให้ท่านเปี่ยมด้วยไหวพริบในการไประปรินาและขอให้ความโชค
ติจงสถิตอยู่กับท่าน—

บทที่ 1

บทคัดลายปริศนา

ชายผู้ปลอมตัวเป็นบาทหลวงกำลังจ้องมองไปยังศพที่ถูกฝน
ซัดสาด

ตั้งแต่ลำคองขึ้นไปโดนบดขยี้จนแหลกละเอียด เศษซาก
กระจัดกระจายไปรอบด้าน

โชคดีที่งานจัดขึ้นในฤดูใบไม้ผลิ

ชายคนนั้นถอนหายใจโง่อก้ออีกครั้ง

หากเป็นช่วงฤดูร้อน ศพคงเริ่มส่งกลิ่นเหม็นคลุ้งไปแล้ว
ถ้า ‘นักสืบ’ เรียกให้มารวมตัวกัน คงยุ่งยากเอากาย เวลานี้ยังพอ
หลีกเลี่ยงความสยดสยองทางสายตาได้ แต่ไม่มีทางหนีพ้นกลิ่นได้เลย
บางคนแค่ได้กลิ่นศพอาจอาเจียนออกมาได้

ผู้เกี่ยวข้องบนเกาะทั้งสิบสามคนยืนรวมตัวกันล้อมรอบศพ

‘นักสืบ’ เริ่มต้นบรรยายยาวเย็ด

“พวกเราแม้แต่คิดว่าคุณอุซิมัตสึขึ้นไปบนหอคอยตั้งแต่เมื่อไร
ทว่านั่นแหละคือกลอุบายของคนร้าย”

‘นักสืบ’ เงยหน้ามองยอดหอคอยที่ตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้า

เดิมทีกำหนดให้เป็นหอคอยนาฬิกา สูงจากพื้นดินราวเจ็ดชั้น
และขึ้นไปถึงยอดได้ทั้งทางบันไดและลิฟต์

ใช้งบประมาณก่อสร้างไปไม่น้อย เพราะเป็นจุดเด่นของงานครั้งนี้
จึงเลี่ยงไม่ได้

หอคอยยอดสูงตระหง่านตั้งอยู่บนเกาะร้างกลางทะเล เมื่อมอง
จากนอกเกาะให้ความรู้สึกน่าขนลุก เหตุผลหลักที่เลือกเกาะร้าง
เป็นฉาก เพื่อไม่ให้ตำรวจเข้ามาแทรกแซง แต่ผลพลอยได้กลับช่วย

เสริมบรรยากาศของเรื่องได้อย่างยอดเยี่ยม ถือว่ายิงปืนนัดเดียว
ได้นกสองตัว

ชายคนนั้นตั้งใจฟังคำพูดของ ‘นักสืบ’

“ในเมื่อตำรวจเข้ามาเกี่ยวข้องไม่ได้ เวลาประมาณการเสียชีวิต
จำต้องพึ่งเพียงคำให้การของทุกคนเท่านั้น และผลที่ได้คือ เมื่อคืน
ราวตีสาม เป็นช่วงเวลาที่คุณอุษิมัตสึกระโดดลงจากยอดหอคอย
ทว่าในช่วงเวลานั้น คุณอุษิมัตสึยังมีชีวิตอยู่”

“แต่คุณอุษิมัตสึกระโดดลงจากหอคอยจริงไม่ใช่ไร้? ไม่อย่างนั้น
เขาคงไม่ตายสยดสยองแบบนี้”

เมื่อทตสึโซแทรกขึ้น ‘นักสืบ’ พยักหน้าราวกับกำลังรอคำถาม
อยู่แล้ว

“ใช่ครับ ศีรษะแตกละเอียดขนาดนี้ ต้องใช้แรงกระแทก
มหาศาล แคมรมนุษย์คงทำไม่ได้แน่ แต่ก็ใช่ว่าจะมีแค่การกระโดด
ลงจากหอคอยเท่านั้น”

เขาจ้องใจแว่นจิ้งหะชั่วครู่

ทุกคนจ้องมอง ‘นักสืบ’ ไม่วางตา

“ใช่แล้ว สิ่งที่เกิดลงมาจากยอดหอคอย ไม่ใช่คุณอุษิมัตสึ
แต่เป็นอาวุธสังหารต่างหาก”

“หมายความว่ายังไงกัน”

โทระคิจิตะโกนขึ้น

การแสดงออกทางสีหน้าดูเสแสร้งเกินไป ครั้งหน้าให้ไปอยู่
เบื้องหลังดีกว่า

ชายคนนั้นจดบันทึกไว้ในหัว

‘นักสืบ’ พูดต่อไปโดยไม่สนใจสิ่งรอบข้าง ดูเหมือนเขากำลังเคลิบเคลิ้มไปกับการไขปริศนาของตัวเองจนไม่แยแสอะไรเลย

“คนร้ายเรียกคุณอุซิมัตสึมาที่ด้านล่างหอคอย และให้ยืนรออยู่หน้าทางเข้าตามที่กำหนดไว้ แล้วสิ่งที่อยู่เหนือศีรษะของเขาคืออะไรล่ะ”

“หน้าต่าง... ของ ‘ห้องสวรค์’ นั่นแหละ...”

โทะระคิจิฟิมุฟาราวกับเข้าใจทุกอย่างดี

ห้องสวรค์สร้างไว้บริเวณส่วนยอดหอคอย และมีหน้าต่างขนาดมหึมาเปิดออกไปทางทิศตะวันออก

“เมื่อคนร้ายตรวจสอบแน่ใจว่าคุณอุซิมัตสึยืนอยู่ใต้หน้าต่างแล้ว จากนั้นก็ปล่อยบางสิ่งลงมาจาก ‘ห้องสวรค์’ สู่พื้นดิน... เทพเจ้าของเกาะนี้”

“เทพเจ้า... หมายถึงองค์เทพอิโมโระงั้นเหรอ”

“ครับ น้ำแข็งขนาดมหึมาที่ถูกเก็บรักษาไว้ในห้องแช่แข็งพูดให้ถูกคือ เสา้ำน้ำแข็งขนาดใหญ่หลายแท่งที่ถูกยึดเข้าด้วยกันคงถูกทำให้มีขนาดใหญ่จนถึงขีดจำกัดของน้ำหนักที่ลิฟต์ของหอคอยจะบรรจุได้ เพราะแบบนี้เอง คนอื่นจึงใช้ลิฟต์ไม่ได้”

“อ้อ! เพราะงั้นลิฟต์ถึงถูกปิดว่าเสียอยู่ตลอดสินะ”

“ถ้าพูดถึงน้ำหนักบรรจุของลิฟต์ ประมาณสามร้อยกิโลกรัมใช่ไหม ถ้าของหนักขนาดนั้นตกใส่หัวตรงๆ ละก็ แผลก็ไม่มีขึ้นดีแน่”

หลายคนพากันส่งเสียงเห็นด้วย

ชายคนนั้นสะเทือนใจอย่างมาก

ภาพเหตุการณ์ยังคงติดตา ยากลืมเลือน

ภาพน้ำแข็งร่วงลงจากยอดหอคอยบดขยี้ศีรษะมนุษย์เช่นนั้น
ช่างน่าสะพรึง น่าเสียดายที่ไม่อาจทำให้เกิดขึ้นต่อหน้า ‘นักสืบ’ ได้
ไม่อย่างนั้น คงเศร้าใจกว่านี้มาก

“ถ้าเวลาประมาณการเสียชีวิตเปลี่ยนไป หลักฐานที่อยู่ของ
ใครหลายคนย่อมใช้ไม่ได้แล้ว ในบรรดาคนเหล่านั้น คนที่เก็บ
เสาน้ำแข็งไว้ในห้องแช่แข็งและยังใช้ลิฟต์ได้อย่างอิสระ มีเพียง
คนเดียวเท่านั้น...ใช่แล้ว คนร้ายคือ...”

‘นักสืบ’ ขึ้นไปยังตัวคนร้าย พร้อมหากล้างหลักฐานที่อยู่และ
อธิบายแรงจูงใจอย่างฉะฉาน

ประมาณแปดสิบคะแนนละมั้ง—

ชายคนนั้นฟังการไขปริศนาของ ‘นักสืบ’ จนจบ แล้วลอบ
ถอนหายใจเบาๆ

ถือว่าอยู่ในระดับที่ไม่เลวนัก ยิ่ง ‘นักสืบ’ ไขปริศนาที่เตรียมไว้
ได้มากเท่าไร ความพึงพอใจยิ่งสูงขึ้นเท่านั้น แต่หากไขคดีได้ทั้งหมด
อาจถูกมองว่าง่ายเกินไป

หลังจากบรรดาผู้เกี่ยวข้องพากันกล่าวยินยอม ‘นักสืบ’ จน
พอใจแล้ว ก็พาไปงานเลี้ยงหลังจบงาน ทุกคนทยอยเดินเข้าไปใน
คฤหาสน์ โดยไม่มีใครเหลียวมองศพแม้แต่หน่อย จะว่าเป็นเรื่องปกติ
ก็ไม่ผิด เพราะคนบนเกาะทั้งหมดล้วนเป็นที่มั่งงานเบื้องหลัง ทว่า
น่าประหลาดที่แม้แต่ ‘นักสืบ’ เอง ยังดูไม่สะทกสะท้านต่อความจริง

ที่ว่า ศพนั้นเป็นของจริง

แม้เขาเองก็คิดว่างานที่ทำอยู่นั้นบ้าลืบดี

ชายคนนั้นฝันยิ้มออกมาอย่างขมขื่น

“ครั้งนี้ก็ออกมาอดเยี่ยมอีกแล้วนะ”

งานเลี้ยงสังสรรค์จัดในโถงใหญ่ของคฤหาสน์ ลูกค้าอารมณ์ดี
เดินเข้ามา มือข้างหนึ่งถือแชมเปญ

“ขอบคุณมากครับ”

ชายคนนั้นก้มหัวคำนับอย่างนอบน้อม เขายังคงสวมชุด
บาทหลวงเช่นเดิม

ลูกค้าที่แสดงบทบาทเป็น ‘นักสืบ’ เมื่อครู่ บัดนี้กลับคืนสู่
ภาพลักษณ์ชนชั้นสูงตามปกติ รวากับเป็นคนละคน

“กลอุบายไขปริศนาก็สนุกดีอยู่หรอก เพียงแต่คิดดูจิตคิดไปหน่อย
คราวหน้าเป็นคดีฆาตกรรมต่อเนื่องก็น่าสนใจดีนะ”

“หมายถึง... อยากให้มีศพเพิ่มอย่างนั้นหรือครับ”

ชายคนนั้นถามย้ำโดยไม่แสดงอารมณ์ออกมาทางสีหน้า

นี่คือคำขอจากลูกค้าประจำ เขาจึงไม่อาจแสดงท่าทีลังเล
ให้เห็นได้

“ยากไปงั้นหรือ”

“ไม่มีปัญหาครับ ทางเราหวังว่าจะได้ให้บริการในครั้งถัดไป
หากท่านจงเข้ามา ทางเราจะเริ่มเตรียมการทันที”

“อืม ปรบกวन्द้วยละ”

“รับทราบครับ ขอขอบคุณที่ใช้บริการเสมอมา”

“ผมคาดหวังเลยละครับ เพราะผมไม่รู้รู้สึกตื่นเต้นกับพวกคตีสมาตกรรมเล็กๆ แล้วย่ะสิ”

ลูกค้ายิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ ก่อนเน้นย้ำอีกครั้ง

“ขอฆ่ามากกว่านี้หน่อยสิ”

ทันทีที่ออกจากสถานีรถไฟใต้ดินขึ้นสู่พื้นดิน เหงือกก็พรั่งพรูทันที
“ร้อนชะมัด”

ชายคนนั้นบ่นพึมพำ

ทั้งที่ใกล้หมดฤดูร้อนแล้วแท้ๆ แค่อังสฤษฏ์ก็ทำให้รู้สึกเอือมระอา เขาอดนึกถึงชุดบาทหลวงที่ตัดจากผ้าตาข่ายโปร่งๆ ขึ้นมาเสียไม่ได้ ระยะเวลาที่ผ่านมาความอยากอาหารลดลงมาก รู้สึกได้ชัดเลยว่าเรี่ยวแรงเริ่มหดหาย

แต่ที่ผีทำหนังกึ่งนั้น ยังมีสาเหตุอื่น นั่นคือเพื่อนร่วมงานที่ไม่ถูกชะตา ต้องทวงถามทั้งที่รู้แก่ใจว่าจะโดนปฏิเสธ และถูกพ่นคำเหน็บแนมใส่...

ในที่สุดก็เห็นแมนชั้นปลายทาง แม้ราคาไม่ถึงขั้นหลักร้อยล้าน แต่ก็จัดอยู่ในระดับหรูหรา

เขาคดอินเตอร์คอมตรงหน้าประตูอัตโนมัติที่ล็อกด้วยระบบออกโต้ล็อก ไม่นานนัก เสียงห้วนสั้นก็ดังออกจากลำโพง

<ปกติเขามาถึงบ้านกันเลยเหวอ>

“ขอโทษด้วยครับอาจารย์ ผมส่งทั้งอีเมลและโทร.มาแล้ว แต่ไม่ได้รับการติดต่อกลับ เลยเป็นห่วงว่าเกิดอะไรขึ้นหรือเปล่า...”

แน่นอน นั่นเป็นเรื่องโกหก เขาไม่ได้เป็นห่วงแม้แต่น้อย

แต่เพราะงานเลยกำหนดส่งมาแล้ว และต่อให้ทวงแค่ไหน
ก็ไม่ตอบกลับ เขาก็ต้องมาทวงด้วยตัวเองถึงที่

<ยังไม่เสร็จหรอก รออีกหน่อยสิ>

“ใกล้วันจัดงานเข้ามาแล้วนะครับ รบกวนช่วยแจ้งความคืบหน้า
ให้ผมทราบหน่อยได้ไหมครับ”

<เดี๋ยวส่งอีเมลไป>

“ไม่เป็นไรครับ ไหนๆ ก็มาแล้ว คุณกันตรงๆ เลยน่าจะดีกว่า
—ทางเราจะได้แจ้งข้อสังเกตต่างๆ ให้ทราบได้ในทันทีด้วย—”

<ไหนลองเข้ามา>

“ตรงนี้—เลยเหอะครับ”

<ฉันส่งเรื่องย่อไปแล้วไม่ใช่หรือไง>

คิดจะคุยให้จบๆ ไปผ่านเครื่องอินเตอร์คอมเนี่ยนะ

ชายคนนั้นกัดฟันกรอด ทั้งที่เป็นแค่นักเขียนนิยายสืบสวน
ที่ขายไม่ออกแท้ๆ คิดว่าอยู่แมนชั่นหรูแบบนี้ได้เพราะใครกัน!

เขากลืนคำพูดที่เกือบหลุดปากนับครั้งไม่ถ้วนลงไปอีกครั้ง

ตอนนี้ทางลูกค้าจ่ายเงินสดมาแล้วหลายร้อยล้านเยน กำลัง
เร่งก่อสร้างฉาก นักแสดงก็รวบรวมได้เกือบครบแล้ว แจ้งตาราง
จัดงานให้ทุกฝ่ายรับทราบเรียบร้อยแล้ว มาถึงขั้นนี้แล้ว จะเลื่อนอะไร
ไม่ได้ทั้งนั้น การเขียนบทต้องเสร็จสมบูรณ์ แต่ถ้าเร่งรัดนักเขียน
มากเกินไปจนอีกฝ่ายไม่พอใจ สถานการณ์จะยิ่งเลวร้ายลงไปอีก

“อย่างที่อาจารย์ทราบดี เรื่องนี้เป็นความลับสุดยอด ถ้ารั่วไหล
ออกไป เราทั้งคู่คงเดือดร้อนแน่ ขออภัยครับ ให้ผมเข้าไปคุย

ข้างในเถอะ”

เมื่อเขาเลือกถ้อยคำอย่างระมัดระวัง พร้อมแสดงท่าที่ไม่ยอมถอย
ประตูอัตโนมัติก็เปิดออก

ชายคนนั้นเดินผ่านโถงทางเข้า ก่อนจะก้าวขึ้นลิฟต์
แม่งเอ๊ย ดันไปชวนคนแบบหมอนี่เข้ามาทำงานเสียได้
ชายคนนั้นสาปแช่งตัวเองในอดีต
ถึงอย่างนั้น เขาแทบไม่มีทางเลือกเลยตั้งแต่แรก

หากพูดให้ดูสวยหรู อาจเรียกบริษัทของเขาได้ว่า เป็นผู้ให้บริการ
เกมสืบสวนสมจริงแก่เหล่ามหาเศรษฐีทั่วโลก ลูกค้าได้สวมบทนักสืบ
และเพลิดเพลินไปกับการไขปริศนาคดีฆาตกรรม ผู้จัดงานอย่างพวกเขา
คิดแผนงานที่พิถีพิถันแตกต่างกันไปในแต่ละครั้ง ตั้งแต่สถานที่
นักแสดง ไปจนถึงบท ที่ทีมงานล้วนรับผิดชอบเตรียมการทั้งหมด

ส่วนเหตุผลที่ไม่อาจเปิดเผยต่อสาธารณะได้—เพราะเกิดการ
ฆาตกรรมขึ้นจริง

‘นักสืบ’ สามารถสืบสวนคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นจริงได้ ลูกค้า
ยอมจ่ายค่าเข้าร่วมมูลค่าหลายร้อยล้านเยนโดยไม่นึกเสียดาย เพื่อ
แลกกับความเข้าใจและประสบการณ์ที่หาไม่ได้ในชีวิตจริง ‘Real
Murder Mystery’ นี้ เริ่มแพร่หลายในโลกใต้ดินของต่างประเทศมานาน
กว่าสองร้อยปีก่อน บริษัทเฉพาะทางจึงถือกำเนิดขึ้น ชายคนนั้น
ทำงานอยู่ที่สาขาญี่ปุ่นขององค์กรดังกล่าว และเรียกกิจกรรมตั้งแต่
จัดฉากฆาตกรรมจนถึงเกมไขปริศนาว่า ‘เกมไขปริศนานักสืบ’

“ฝีมือก็ไม่ได้แย่หรอก แต่ให้ตายสิ...”

เมื่อชายคนนั้นถอนหายใจ ลิฟต์ก็มาถึงชั้นที่หมายพอดี

เขาตรงไปกดอินเตอร์คอมห้องนักเขียน แค่คิดว่าต้องมีเรื่อง
วุ่นวายอีกก็เอือมระอา

งานในโลกใต้ดินเต็มไปด้วยปัญหา หนึ่งในนั้นคือการรับสมัคร
บุคลากร เมื่อขอให้เขียนบทนิยายสืบสวนที่ฆ่าคนจริงๆ แทบไม่มี
นักเขียนคนไหนยอมรับงาน หากเผลอเล่าเรื่องโดยไม่ระวัง ก็มีสิทธิ์
โดนแจ้งตำรวจ นักเขียนที่เขียนนิยายสืบสวนได้ดี และยอมรับ
เงื่อนไข ถือเป็นทรัพยากรล้ำค่า และพนักงานที่ดึงดูดนักเขียนมาได้
จะได้รับรางวัลพิเศษตอบแทน

หากบังเอิญได้พบนักเขียนที่ปั่นฟิมพ์ว่า “ทำไมงานเขียนถึง
ขายไม่ออกสักที” ในบาร์เวดดวงวรรณกรรม¹ ก็นับว่าโชคดี แม้นิสัย
ใจคอจะต่ำตมสุดขีดก็ตาม

ประตูเปิดออก นักเขียนโผล่หน้าออกมาอย่างไม่สบอารมณ์

“ขอภัยด้วยครับ ทางเราเองก็มีดบาดด้านเหมือนกัน”

เมื่อชายคนนั้นก้มศีรษะขอโทษ นักเขียนก็หันหลังเดินกลับ
เข้าไปด้านใน เขารีบคว้าประตูที่กำลังจะปิด แล้วตามเข้าไป

“ขออนุญาตครับ”

เขาเดินผ่านโถงทางเดินที่เต็มไปด้วยกล่องพัสดุวางระเกะระกะ
ในห้องนั่งเล่นไม่มีเฟอร์นิเจอร์สักชิ้น กองหนังสือซ้อนทับจากพื้น
จรดเพดาน มองอย่างไรก็ไม่เหมือนห้องในแมนชั่นหรูสักนิด

“รอตรงนี่ก่อน”

¹ ร้านเหล้าที่นักเขียน หรือคนในแวดวงวรรณกรรมมาพบปะสังสรรค์และแลกเปลี่ยนความ
คิดกัน

เมื่ออีกฝ่ายกล่าวเช่นนั้น เขาจึงยื่นรอกท่ามกลางกองหนังสือ
เสียงเครื่องพิมพ์ดังลวดออกมาจากห้องด้านใน

ผ่านไปราวสิบนาที นักเขียนกลับมาพร้อมต้นฉบับปึกใหญ่
“เสร็จแล้วเหรอกครับ!”

ชายคนนั้นผลอยิ้มออกมาพร้อมกับเรื่องเหนือความคาดหมาย

“เปล่าเหรอก ฉันยังไม่ได้เลือกตอนจบ”

ขณะพูด นักเขียนยื่นต้นฉบับให้อย่างไม่เต็มใจ

“ตอนนี้ฉันกำลังปั้นต้นฉบับอีกเรื่องอยู่ เพราะฉันอย่าเพิ่งรบกวน
จนกว่างานตรงนี้จะเสร็จได้ไหม”

“อีกงานที่ว่า หมายถึงงานอะไรเหรอกครับ”

“เกี่ยวอะไรกับคุณล่ะ นักเขียนทำหลายงานพร้อมกันไม่แปลก
สักหน่อยนี่”

“ครับ... แต่ว่า”

ทั้งที่ก่อนหน้านี้ใครกันคร่ำครวญว่าไม่มีใครจ้างมาหลายปีแล้ว

นักเขียนแสร้งทำเป็นยุ่ง ก่อนหายเข้าไปในห้อง

ชายคนนั้นสูดหายใจลึกเพื่อสะกดความหงุดหงิด เขาอยาก
อ่านบทด้วยใจที่เป็นกลาง

เขาก็มองต้นฉบับ ก่อนพลิกอ่านกระดาษหน้าหนึ่ง แล้วมือ
ก็เริ่มพลิกหน้ากระดาษเร็วขึ้นเรื่อยๆ

“แบบนี้ดี—เยี่ยมเลย”

ความขุ่นเคืองก่อนหน้านั้นหายไปในจันทดสิ้น

พวกเขาสบายใจยอมจ่ายเงินก้อนโตให้เกมไขปริศนานักสืบ เพราะ

ต้องการความเข้าใจจาก ‘ฆาตกรรมที่เกิดขึ้นจริง’ แน่แน่นอนว่าแค่เอาศพมาให้ดูเฉยๆ ย่อมไม่เป็นที่พอใจ ทั้งยังคาดหวังกับคุณภาพการสืบสวน วิธีฆ่า กลอุบาย ปริศนา เบาะแสที่ช่วยไขคดี อีกทั้งจากตัวละคร ทุกองค์ประกอบต้องน่าสนใจ และดำเนินเรื่องอย่างสมบูรณ์ไว้ที่ตี นั่นคือเงื่อนไขสำคัญที่สุด ซึ่งต้นฉบับนี้ผ่านเกณฑ์ทั้งหมด

เมื่อเงยหน้าขึ้น นักเขียนยืนกอดอก สือแวไม่สบายใจ สุดท้ายแล้ว เจ้าตัวคงอดกังวลไม่ได้กับปฏิกิริยาตอบรับ

“อาจารย์ครับ สุดยอดมาก!”

พอได้รับคำชมแบบไม่มีกั๊ก นักเขียนกลับทำท่าทางหยิ่งผยองทันที

“เพราะเงื่อนไขเยอะ เลยใช้เวลานานกว่าที่คิดนิดหน่อย แต่ระดับนี้ เขียนเมื่อไหร่ก็ได้ อย่างว่าละนะ ฉันเป็นมืออาชีพนี่”

ความต้องการของลูกค้าครั้งนี้มีสองข้อคือ ‘ฆาตกรรมต่อเนื่อง’ และ ‘ฆาตกรรมเลียนแบบ’ ยังมีเงื่อนไขอื่นในเรื่องการดำเนินงานและการจัดการเพิ่มเข้ามาอีก การเขียนบทจึงไม่ต่างจากการต่อจิ๊กซอว์ซับซ้อน

“เหลือแค่วิธีเผยแพร่หลักฐานขึ้นเด็ดสินะครับ”

นักเขียนยังเขียนบทไม่ถึงตอนจบ

เกมไขปริศนานักสืบย่อมขาดองค์ประกอบในการเอาใจลูกค้าไม่ได้ มากกว่าความสนุกของกลอุบายหรือปริศนา หัวใจหลักคือลูกค้าที่รับบทนักสืบจะพึงพอใจแค่ไหน เพราะเป็นปัจจัยชี้ขาดว่าพวกเขาจะกลับมาใช้บริการอีกหรือไม่ หนึ่งในวิธีการนั้นคือ การเผยแพร่

หลักฐานสำคัญ ถึงจะผิดพลาดไปบ้าง แต่ถ้ามอบประสบการณ์
ซึ่งหลักฐานที่จับคนร้ายให้ตื้นไม่หลุดอย่างเฉียบคมแก่ลูกค้าได้ ระดับ
ความพอใจก็ยิ่งสูงขึ้น

“คดีฆาตกรรมช่วงท้าย คงมีเลือดออกเยอะพอสมควรนะครับ”

“ก็ตัดคอเนี่ยละ”

“ฉันให้มีคราบเลือดติดตัวคนร้ายด้วยดีไหมครับ”

ขอแค่ตอนจบลงตัว ทุกอย่างก็จะสมบูรณ์แบบ พร้อมเดินหน้า
เตรียมการทันที

เขาตั้งใจปิดจบเรื่องตรงนั้น

ทว่าสิ่งที่นักเขียนตอบกลับมาก็คือสายตาดูถูก

“เพราะอย่างนี้ไงล่ะ ฉันไม่เอาด้วยหรือบทพิสูจน์สำเร็จแบบนี้”

ใครจะไปสนรสนิยมของแกกัน

ชายคนนั้นผินยิ้มสะกดความโกรธเอาไว้ เสนอความคิดเห็น
ต่อไปอย่างใจเย็น

“เช่น มีเลือดติดทั่วตัว อะไรทำนองนั้น”

“อืม... ‘เพิ่มปริมาณเลือด’ ขึ้นหรือ เทคนิคแบบออสบอร์น
สินะ งั้นจ๋า โผล่มาพร้อมเลือดกระเซ็นเต็มตัวเลยดีไหม”

“ดีเลยครับ!”

“แต่จะมีวิธีไหนซ่อนเลือดที่กระเซ็นทั่วตัวโดยไม่มีใครสังเกตเห็น
จนวินาทีสุดท้าย—วิธีง่ายที่สุดคือซ่อนด้วยเสื้อคลุม แล้วให้นักสืบ
เป็นคนถอดออกเองละมัง”

“ยอดเยี่ยมมาก! โอเคเชิญออกมาไม่หยุดเลยนะครับ สมกับ

เป็นคุณจริงๆ! ”

ชายคนนั้นปรบมือ

เขาแอบคิดว่าซมเกินไปหรือเปล่า แต่ดูเหมือนนักเขียนไม่ได้
รังเกียจอะไร

“ก็ฉันมืออาชีพนี่นะ”

“ถ้าอย่างนั้น รบกวนเขียนตามนั้นด้วยนะครับ พอจะเสร็จ
ภายในพรุ่งนี้ไหมครับ”

บทเหลือเพียงนิดเดียวเท่านั้น แทบจะเขียนต่อเองให้จบยังได้
แต่ขึ้นทำอย่างนั้น นักเขียนคงไม่สบายอารมณ์แน่ ยิ่งงี้ก็ต้องให้เขา
เขียนจนจบให้ได้

“อาจารย์ครับ ได้โปรดเถอะครับ!”

“อืม ขึ้นอยู่กับต้นฉบับอีกขึ้นละนะ”

ไอ้หมอนี่—

อาการเจ็บแปลบเหมือนของมีคมเสียดแทงผ่านกระเพาะ

“อาจารย์ครับ ตารางงานกระชั้นชิดเข้ามาแล้ว ขอรับรองครับ”

“รู้แล้วน่า เหมือนเดิมเลยนะ ใช้คนโหดชะมัด”

“ขอบคุณมากครับ!”

ชายคนนั้นโค้งคำนับซ้ำแล้วซ้ำเล่า พร้อมกำชับอีกครั้ง

เมื่อขึ้นลิฟต์ ความเหนื่อยตาโหมเข้ามาในคราเดียว เขายัง
ปวดแปลบที่กระเพาะ ต้องพึ่งพาหมอนั่นจนถึงเมื่อไหร่กัน ถ้าได้
เจอนักเขียนคนอื่นละก็ เขียนทิ้งแน่

ดูเหมือนทุกอย่างจะผ่านไปได้ด้วยดีแล้ว

ชายคนนั้นจากแมนชั่นหนีไป พร้อมข่มความโล่งอกและความ
ขมขื่นไว้ในใจ

หลังจากนั้นหนึ่งสัปดาห์ นักเขียนได้ส่งบทมา

บทที่ 2

.....
ยินดีต้อนรับสู่ศฤหาสน์คิ๊ง

เรือสำราญขนาดเล็กแล่นอยู่กลางทะเลแคริบเบียน ‘ซาโต้’
เกาะราวเรือแน่น

เขาไม่พูดอะไรแม้แต่บ่อยตั้งแต่ขึ้นเรือมา

แม้เรือโคลงเคลงน่าหวาดหวั่นอยู่บ้าง แต่ที่เขาเป็นเช่นนี้เพราะ
ความกังวลต่างหาก

ผ่านไปครึ่งวันนับตั้งแต่ออกเดินทางจากเปอร์โตริโก ก่อนขึ้น
เรือไม่นาน เขาได้รับคำสั่งให้ใช้แค่ชื่อ ‘ซาโต้’ เท่านั้น โดยไม่รู้ว่า
จะถูกพาไปที่ไหน หรือมีอะไรอยู่ และในต่างแดนนี้ เขาถูก
ตัดขาดข้อมูลทุกอย่าง ยิ่งกว่านั้น ทันทีที่เรือออก เขาเริ่มเมาเรือ
ทั้งร่างกายและจิตใจอ่อนล้าอย่างหนัก

เมื่อออกมาสูดอากาศที่สดชื่น อารมณ์ดีขึ้นเล็กน้อย
แต่ก็ยังรู้สึกเหมือนโดนเหวี่ยงลงทะเล จึงได้แต่เกาะราวเรือแน่น

ซาโต้ ซาโต้ ซาโต้

เพราะไม่มีอะไรทำ เขาจึงท่องชื่อที่ได้รับอย่างกะทันหันกับตัวเอง

เมื่อไม่กี่วันก่อนตอนออกจากญี่ปุ่นยังเป็นฤดูหนาว เขาต้อง
สวมเสื้อโค้ต ทว่าตอนนี้กลับใส่เสื้อแขนสั้น อากาศขึ้นเหนียวตัว
จนน้ำอืดอืด

มองไกลออกไปเห็นเกาะเล็กๆ หลายเกาะ หรือว่าเขาข้าม
พรมแดนประเทศไหนสักแห่งมาแล้วงั้นหรือ

จะเกิดอะไรขึ้นกันแน่—

ซาได้เริ่มนึกเสียใจตั้งแต่แรก

เมื่อครั้งเดือนก่อนเขาสัมภาษณ์งานพาร์ทไทม์และไปสัมภาษณ์งานหนึ่ง โดนตรวจสอบพาสปอร์ต ถูกถามว่ามีญาติพี่น้องหรือไม่ รวมถึงความรู้ด้านนิยายสืบสวน รายละเอียดงานชิ้นนี้คือ ใช้ชีวิตสามวันในคฤหาสน์แห่งหนึ่งในต่างประเทศ มีทั้งที่พักและอาหารจัดเตรียมให้ แม้การเดินทางจากญี่ปุ่นจะยุ่งยากและใช้เวลานาน แต่ได้รับค่าตอบแทนสูงถึงหนึ่งล้านเยน

ถ้าบอกว่าเป็นงานพาร์ทไทม์ที่ไม่คุ้ม คงเป็นเรื่องโกหก

แต่แท้จริงเขามีจุดประสงค์อื่น

เมื่อครั้งปีก่อน โทคุนางะ เพื่อนร่วมงานพาร์ทไทม์ของเขาหายตัวไป

สำหรับซาได้ที่ไม่สามารถเรียนมหาวิทยาลัยด้วยเหตุผลทางการเงิน และไม่คิดอยากทำงานประจำทั้งที่อายุเลยยี่สิบไปแล้ว ยังทำงานพาร์ทไทม์ไปเรื่อยๆ โทคุนางะเป็นคนเดียวที่เขาคบหาได้อย่างสบายใจ ถึงจะพูดอย่างนั้น ในสายตาคนอื่น ทั้งคู่คงดูไม่เหมือนคนที่สนิทกันนัก

เขารู้จักโทคุนางะที่ไซต์งานซึ่งบริษัทจัดหางานส่งไป ไซต์งานเปลี่ยนไปในแต่ละวัน ทั้งงานทำความสะอาดอาคาร งานทอระบายน้ำ และงานผู้ช่วยจัดสวน เพราะซาได้และโทคุนางะลงกะทำงานแทบทุกวัน จึงได้พบหน้ากันบ่อยๆ และเริ่มพูดคุยกัน ทั้งคู่ต่างไม่ได้ติดต่อครอบครัวหรือญาติ ไม่มีเพื่อน และชะตาชีวิตคล้ายกัน โทคุนางะเข้าสังคมไม่เก่ง ทั้งคู่ไม่เคยนัดเจอกันนอกเวลางาน

และไม่แม้แต่จะไปกินข้าวด้วยกันหลังเลิกงาน ทว่าบทสนทนากับ
โทคุนางะในไซต์งาน ทำให้รู้สึกว่ายังเหลือสิ่งที่เชื่อมโยงเข้ากับสังคม
อยู่บ้าง และยิ่งกว่านั้น—

“จะเอาเงินไปคืนได้ไหมนะ”

วันถัดมาหลังหมดตัวจากการเล่นปาจิงโกะ เขายืมเงินหมื่นเยน
จากโทคุนางะที่ไซต์งาน แม้ถูกทวงอยู่หลายครั้ง เขาก็ยังผัดผ่อน
เรื่อยมา จนวันหนึ่ง ขณะที่กำลังบ้ายเบียงเรื่องคืนเงิน โทคุนางะ
ก็ลาออกจากงานพาร์ตไทม์ไปเสียก่อน

แบบนี้ก็ไม่ต้องคืนเงินแล้ว

เขาไม่รู้สึกดีใจได้เลย ตรงกันข้าม กลับรู้สึกโดดเดี่ยว

แม้แต่คนที่ทำงานพาร์ตไทม์ด้วยก็ไม่รู้เหตุผลที่โทคุนางะ
ลาออก เดิมทีงานมีคนเข้าออกเป็นประจำ โทคุนางะเป็นเพียงหนึ่งใน
รายชื่อจำนวนมากที่ลงทะเบียนไว้เท่านั้น ผู้จัดการฝ่ายจัดส่ง
แรงงานย่อมไม่รู้รายละเอียดชีวิตเขาอยู่แล้ว

โทคุนางะไม่ได้ติดต่อใครเลย ชาวคราวเงียบหายไร้ร่องรอย
เบาะแสเดียวที่เหลืออยู่ คือคำว่า ‘งานพาร์ตไทม์สุดคุ้ม’ ที่เคยพูด
ไว้ก่อนหน้านี้ไปไม่นาน

แค่ใช้เวลาอยู่ในสถานที่ตามกำหนดไม่กี่วัน ก็ได้ค่าตอบแทน
ก้อนโต

เขาพูดด้วยท่าทีดีใจไร้เดียงสา

เขาได้ไล่ตรวจดูเว็บไซต์หางานและโซเชียลมีเดียทุกช่องทาง
จนเกือบกลายเป็นกิจวัตรฆ่าเวลา ก็ไม่พบสิ่งที่เข้าข่าย จนมาพบ

งานพาร์ตีใหม่นี้เข้า

แม้สงสัยว่าอาจเป็นงานผิวกฎหมายที่หลอกให้เข้าไปพัวพันกับอาชญากรรม แต่ก็ไม่มีคำสั่งให้ชนสิ่งของใดๆ เพียงแค่ใช้ชีวิตอยู่ในบ้านที่บอกเท่านั้น ก่อนหน้านี้เคยมีงานค่าตอบแทนสูงคล้ายกันแค่ใช้ชีวิตนอนอยู่เฉยๆ ทั้งวัน และองค์การนาซาของสหรัฐอเมริกา ก็เคยมีงานลักษณะนี้ ซึ่งจ่ายค่าจ้างถึงสองหมื่นดอลลาร์

นี่อาจเป็นงานวิจัยประเภทหนึ่ง ต่อให้หาเหตุผลจะไม่เจอ แต่ถ้าได้รับค่าตอบแทนก้อนโตละก็—

เมื่อคิดเช่นนั้น เขาก็รีบคว้าโอกาสนี้ไว้ทันที

ยิ่งเงื่อนไขการสมัครเขียนไว้ว่า ‘ชอบนิยายสืบสวน’ ยิ่งเป็นแรงผลักดันให้เขาตัดสินใจได้ จากบรรยายภาควิชาการสัมภาษณ์ เหมือนเป็นการคัดเลือกที่เข้มงวดมาก ไม่รู้ว่าจุดไหนที่พวกเขาถูกใจ สุดท้ายเขาก็ได้รับคัดเลือก

แต่ปิดบังข้อมูลขนาดนี้ก็อดเคลงใจไม่ได้

เมื่อเหลือบมองไปยังมุมหนึ่งบนดาดฟ้าของเรือ เขาเห็นชายหนุ่มสวมแว่นยีนนิ่งจ้องผืนทะเล นอกจากซาโต้ยังมีผู้โดยสารอีกสองคนทั้งคู่เป็นชาวญี่ปุ่น อายุคงไล่เลี่ยกับเขา แต่ใบหน้าทั้งคู่เฉยชาและได้รูปของชายที่ยืนอยู่ กลับทำให้รู้สึกว่ายู่กันคนละโลก

ส่วนชายอีกคนนั่งอยู่ในห้องโดยสาร แม้มองผ่านเสื้อยืดยังเห็นพุงพลุ้ยสามชั้นชัดเจน แม้ตัดผมเรียบร้อย แต่การใช้ชีวิตอย่างไม่เป็นระเบียบสะท้อนผ่านทางสีหน้า แววตาดูหม่นเศร้า เขานั่งอ่านหนังสือปกอ่อน เป็นนิยายสืบสวนที่ตัวเอกเป็นไกด์แคมป์

ซึ่งซาได้เพิ่งอ่านจบไปไม่นาน

ตอนรู้สึกโดดเดี่ยว พอได้พบคนที่มรสนิยมเดียวกัน จึงรู้สึก
ดีใจขึ้นมา

“เอ๋อ...”

เมื่อเขาเอ่ยพักจากทางเข้าห้องโดยสาร ชายพุงพลุ้ยก็ชำเลื่อง
มองอย่างรำคาญ

“เรื่อนั้นสนุกดีนะครับ”

เมื่อซาได้ฝันยิ้มตอบกลับ ชายคนนั้นหันไปมองหนังสือ แล้ว
พูดเหมือนไม่ใส่ใจนัก

“ก็พอใช้ได้แหละ”

อะไรกัน สนุกดีออก ถึงมีจุดให้ติบ้างก็เถอะ...

ซาได้พยายามหาช่องเริ่มบทสนทนา หากมีใครให้พูดคุยด้วย
ในสถานการณ์น่าวิตกกังวลเช่นนี้คงผ่อนคลายได้บ้าง

“ขอบนิยายสืบสวนเหวอครับ ผมเองก็—”

“ขอโทษนะ ฉันกำลังอ่านอยู่ อย่าชวนคุยได้ไหม”

“...นั่นสินะครับ”

ซาได้โดนคนรสนิยมเดียวกันปฏิเสธ จึงเกาะราวเรือแน่นกว่าเดิม
ความรู้สึกแปลกแยกทำให้เขานึกย้อนถึงภาพในวันสัมภาษณ์
ขึ้นมา

นอกเวลางานพาร์ตไทม์ ส่วนใหญ่เขาใช้เวลาไปกับการอ่าน
นิยายสืบสวน พูดไปคงโดนถามว่าชอบผลงานเรื่องไหน

ถ้าเอ่ยถึงผลงานที่ไม่ค่อยเป็นที่นิยม จะได้คะแนนดีกว่าหรือเปล่า

เขาหลังเลครู้หนึ่ง ก่อนตอบว่า ‘ยอदनัถสืบจิวโคนัน’

ตั้งแต่วเด็กจนถึงปัจจุบัน เขาติดตามทั้งฉบับตีพิมพ์รายตอน และอนิเมะมาโดยตลอด แม้มีผลงานอื่นที่มีอิทธิพลต่อเขามากกว่า แต่ในความเป็นจริง นิยายสืบสวนที่เขาคลุกคลีมายาวนานที่สุด คือ ซุดอมตะเรื่องนี้ และเขาเลือกตอบโดยคำนึงถึงการสื่อสารที่เข้าใจง่าย เมื่อเห็นสีหน้าเดายากของเจ้าหน้าที่สัมภาษณ์ เขานึกเสียใจ คิดว่าตัวเองคงพลาดแล้ว ทว่าวันถัดมากลับได้รับแจ้งว่าผ่านการคัดเลือก

หรือว่าชายพุงพลั้ยที่อ่านนิยายสืบสวนก็ผ่านการสัมภาษณ์เหมือนกันหรือเปล่านะ

หากความชื่นชอบนิยายสืบสวนเป็นปัจจัยสำคัญในการรับเข้าทำงานจริง ยังไม่เข้าใจเจตนาของนายจ้าง

ผ่านไปราวครึ่งชั่วโมง เรือจอดเทียบท่าที่เกาะร้างแห่งหนึ่ง ซาโต้และคนอื่นได้รับคำสั่งให้ลงจากเรือ โดยไม่มีคำอธิบายใดๆ

เกาะนี้กว้างกว่าโตเกียวโดมก็จริง แต่เล็กเกินกว่าจะสร้างเมืองหรือหมู่บ้าน แม้เกาะขนาดเล็ก แต่มีท่าเรือที่สร้างอย่างมั่นคง ก็พอเดาได้ว่ามีคนใช้ชีวิตอยู่ที่นี่ตลอด

ด้านข้างเกาะเป็นหน้าผาสูงชัน และมีต้นไม้หนาที่บปกคลุมด้านบน ลึกเข้าไปอีกยังมีภูเขาหินยอดแหลมโผล่ขึ้นมา

ชายสวมแว่นและชายพุงพลั้ยที่อยู่บนหาดฟ้าลงจากเรือเช่นกัน ทั้งสามคนมีสัมภาระไม่มากนัก

“ไปกันเถอะ”

หลังมองดูเรือแล่นออกห่างจากเกาะ ชายสวมแว่นกระซิบกับ
ชายพุงพลุ้ย

พวกเขาแบกสัมภาระเดินขึ้นบันไดเชื่อมจากหน้าผาขึ้นมา
ซาได้เดินตามโดยไม่พูดอะไร สูดบันไดเป็นผืนป่า มีถนนลาดยาง
ทอดยาวตรงออกไป

เมื่อเดินพ้นแนวป่า ซาได้เผลอร้องออกมาด้วยความตกใจ
คฤหาสน์ไม้สามชั้นสไตล์ตะวันตกปรากฏตรงหน้าอย่างกะทันหัน
เป็นภาพที่ประหลาดตาอย่างมาก

ตัวคฤหาสน์ตั้งอยู่บนเนินเขา และด้านข้างอาคารทอดยาวเกือบ
ถึงขอบหน้าผาสูงชัน ด้านหลังคฤหาสน์มีภูเขาหินสูงชันตั้งตระหง่าน
และผนังด้านหลังอาคารอยู่ในสภาพพังตัวกลืนไปกับภูเขานั้น

บนเสาประตูมีป้ายชื่อสลักอักษรคันจิว่า ‘御影堂’ (มิโเอโด)

เรียกอาคารที่ตั้งอยู่บนเกาะในทะเลแคริบเบียนว่า ‘คฤหาสน์
สไตล์ตะวันตก’ ดูแปลกอยู่เหมือนกัน แต่ในแง่ภาพลักษณ์ ให้
ความรู้สึกเหมือนคฤหาสน์สไตล์ตะวันตกที่สร้างช่วงยุคเมจิถึงยุค
โชวะตอนต้นในญี่ปุ่นไม่มีผิด

“คฤหาสน์คิกัง”

ชายสวมแว่นเหลือบมองซาได้กับชายพุงพลุ้ยแล้วเอ่ยขึ้น

คฤหาสน์คิกัง?

ซาได้หวนคิดถึงวันเก่าเมื่อได้ยินเสียงเรียก

‘ปราสาทคิกัง’ ที่ปรากฏในนิยายชุด ‘ลูแปง สุภาพบุรุษ
จอมโจร’ ของมอริส เลอบล็อง เห็นได้ชัดว่าชื่อของคฤหาสน์แห่งนี้

มีที่มาจากเรื่องนั้น

เขาต้องใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นอย่างน้อยสามวันเลยหรือ

ทั้งสามคนเดินผ่านประตูที่เปิดอ้า โดยมีชายสวมแว่นเดินนำ
ก่อนจะหยุดลงตรงทางเข้าคุกหาสน์ ชายคนนั้นกดกริ่ง ไม่นาน
ประตูบานใหญ่สองฝั่งก็เปิดออก เผยให้เห็นชายวัยกลางคนที่ยืน
อยู่ด้านใน

“ซาคากิครับ”

ชายสวมแว่นแนะนำตัว

ชายคนนั้นโค้งคำนับตอบอย่างสุภาพ

“คุณะจากชมรมวิจัยนวนิยายสืบสวนไซ่ไหมครับ กำลังรออยู่
พอดี ผมโคเอ็นมะ เป็นพ่อบ้านครับ ส่วนท่านที่อยู่ข้างกัน คือท่าน
ยามาเนะไซ่ไหมครับ”

“ครับ”

ยามาเนะ เจ้าของฉายาฟงพลุ้ยค่อมศีรษะเล็กน้อย

“ผมได้รับแจ้งมาว่าเพื่อนของคุณหนูมีเพียงสองท่าน...”

โคเอ็นมะมองซาโต้ด้วยสีหน้าฉงน

“อะ เอ่อ... ซาโต้ครับ”

เมื่อเขาตอบอย่างอึกอัก โคเอ็นมะพยักหน้าหงิก

“อ้อ นายท่านได้ติดต่อมาแล้วครับ ว่าท่านกำลังเดินทาง
ท่องเที่ยวทั่วโลก”

“ครับ...”

จนถึงเข้าวันนี้ เขาแทบไม่ได้รับข้อมูลใดล่วงหน้า แต่ก่อน

เรือออกไม่นาน มีคนอ้างว่าเป็นเจ้าหน้าที่สั่งให้เขาแนะนำตัวว่า ‘ซาโต้ เป็นนักท่องเที่ยวนะ’ พร้อมให้ท่องบทบาทว่า เขาบังเอิญสนิทสนมกับมหาเศรษฐี มิเอโด ฮารุซาดะ ระหว่างการเดินทาง และรับเชิญมายังเกาะ

เขาได้รับคำสั่งล่วงหน้าสามข้อ

ข้อแรก ระหว่างที่พำนัก ให้หลีกเลี่ยงปฏิสัมพันธ์กับคนรอบข้างให้มากที่สุด หากมีใครชวนคุย ให้ตอบส่งๆ แล้วรีบตัดบท

ข้อที่สอง ห้ามบอกว่าตนเข้าร่วมเพราะรับงานพาร์ตไทม์ และห้ามถามถึงภูมิหลังของผู้อื่นโดยเด็ดขาด

และข้อที่สาม ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ต้องดำเนินบทบาทของตนต่อไป

จากท่าทีการพูดของโคเอ็นมะ ดูเหมือนว่าข้อมูลเรื่อง ‘ซาโตนักท่องเที่ยวนะ’ ได้ถูกส่งต่อแล้ว

“เชิญทุกท่านดำเนินในเลยครับ”

โคเอ็นมะเดินนำทั้งสามคนเข้าไปในคฤหาสน์

ห้องโถงปูด้วยพรมสีแดงเข้มต้อนรับพวกเขา ด้านในสุดมีบันไดใหญ่ทอดขึ้นไปยังชั้นบน

เครื่องปรับอากาศนิ่งเหวอ—

ทันทีที่เข้าไปในคฤหาสน์ ความอึดอัดจากความชื้นก็หายไป และอากาศเย็นลงเล็กน้อย

“ตามกำหนดนายท่านจะกลับมาในวันมะรืน เชิญพักผ่อนตามอัธยาศัยครับ”

โคเอ็นมะยืมให้ชาได้ ทว่าดวงตากลับเย็นชา
นักท่องเที่ยวนักมาเยือนก่อนเวลา ในช่วงที่มีเอโด เจ้าของ
คฤหาสน์ไม่อยู่

ชาได้เข้าใจบทบาทของตน ก่อนพยักหน้ารับ

“ดูเหมือนจะมาถูกทางนะ”

ได้ยินเสียงสาววัยรุ่นดังขึ้น

เมื่อมองไป พบหญิงสาวในชุดเดรสแขนงุดกำลังเดินลงบันไดมา

“นี่ชิซูกุ ระยะเวลาไกลกว่าที่บอกไว้เยอะเลยนะ”

ชายสวมแว่น ซาคากิเผยรอยยิ้มบาง

“เอ๊ะ นี่เป็นครั้งแรกเลยนะที่ได้เห็นรุ่นพี่ซาคากิแบบนี้
เชิญมาครั้งนี้คุ้มค่าจริงๆ ค่ะ”

หญิงสาวที่ชื่อชิซูกุหัวเราะอย่างสุภาพ แม้รูปลักษณ์ภายนอก
เป็นผู้ใหญ่ แต่กลับดูเหมือนนักเรียนมัธยมปลายเช่นกัน

“เดินทางตั้งไกลไม่มีใครไม่เห็น้อยหรอก จริงไหม”

ซาคากิโยนคำถามให้ยามาเนะ จึงพิมพ์ตอบว่า “ครับ คงงั้น”

“ดีใจที่ยามาเนะมาด้วยนะ แบบนี้ไม่เหงาแล้วละ ที่นี้ไม่มี
อะไรทำเลย เปื่อจะตายอยู่แล้ว อยากกลับห้องชมรมวิจัยเร็วๆ จัง”

จากบทสนทนา พอเราได้ว่าชิซูกุคงเป็นคนของคฤหาสน์ และ
อยู่ชมรมวิจัยนวนิยายสืบสวนของมหาวิทยาลัยเดียวกับซาคากิ
และยามาเนะ

เขาไม่รู้เรื่องระบบมหาวิทยาลัย และไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรม

ชมรมใดๆ แม้แต่น้อย

ขณะที่ซาได้วางตัวไม่ถูก ชิซูกุส่งยิ้มให้เขา

ดวงตาโตและหางตาตกล็กน้อย จมูกเล็กแต่ได้รูป ริมฝีปาก
อวบอืด การแต่งหน้าแบบธรรมชาติยิ่งขับให้ใบหน้างดงามโดดเด่น
ขึ้น และท่าทางนุ่มนวลทำให้รู้สึกได้ว่าเธอถูกเลี้ยงดูมาอย่างดี

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ ลูกสาวของมิเอโด ฮารุซาดะ ชื่อชิซูกุค่ะ”

“ยะ ยินดีที่ได้รู้จักครับ”

ซาได้โค้งทักทายด้วยท่าที่ประหม่า

เสียงกริ่งเหนือศีรษะดังขึ้น

“มีแขกมาเพิ่มอีกหะรอคะ”

ชิซูกุหันหน้าไปทางโคเอ็นมะ

“มีแขกอีกท่านหนึ่งครับ เป็นเพื่อนของนายท่าน หากไม่รังเกียจ
เชิญพักผ่อนในห้องรับแขกก่อน อีกสักครู่ผมจะนำทุกท่านไปยัง
ห้องพักครับ”

โคเอ็นมะผายมือไปยังห้องกว้างอยู่ข้างโถงทางเข้า

“ไปห้องนั่งเล่นดีไหม ฉันพาไปเอง เชิญทางนี้”

ซาคากิกับยามาเนะเดินไปทางบันไดใหญ่ตามที่ชิซูกุชักชวน
ซาได้เดินตามติดเป็นเงา

เมื่อมาถึงชั้นสอง ชิซูกุเปิดประตูห้องตรงกลาง แล้วเชิญทั้งสาม
เข้าไป

ซาได้เดินอยู่ท้ายแถว ก้าวเข้าไปพร้อมค่อมศีรษะเล็กน้อย

ชิซูกุส่งยิ้มตอบกลับแทนการค่อมศีรษะ

พอได้มองใกล้ๆ ยิ่งดงามมากขึ้นไปอีก

ซาได้เตือนสติตัวเองที่เกือบตกหลุมรักเธออย่างง่ายดาย

สิ่งแรกที่สะดุดตาเมื่อเข้าไปในห้องนั่งเล่น คือรูปสลักไม้ที่ตั้งอยู่

ด้านในสุดของห้อง เป็นเทพผู้พิทักษ์ขนาดเล็กกว่าคนจริงเล็กน้อย

สีหน้าเกรี้ยวกราด มือขวาถือหอก มือซ้ายยื่นฝ่ามือออกมาข้างหน้า

ปากคาบมีดสั้น

เมื่อไม่รู้จะวางตัวอย่างไร จึงมองไปยังรูปปั้นเทพผู้พิทักษ์
ทันใดนั้นก็มึนเสียงสดใสดังขึ้นจากด้านหลัง

“โอ งดงามจริงๆ”

โคเอ็นมะพาชายหนุ่มภูมิจิวน อายุราวปลายยี่สิบเข้ามาใน
ห้องนั่งเล่น

ทันทีที่เข้ามา ชายคนนั้นเดินเข้าไปใกล้รูปปั้นเทพผู้พิทักษ์

“รูปสลักชิ้นนี้มีเสน่ห์ดีนะครับ”

“คุณเห็นภาวะ มีดสั้นถอดออกได้ เพราะมันขอความกรุณา
อย่าแตะต้องด้วยครับ”

“ฮะ โทษที”

โคเอ็นมะเตือนชายที่ชื่อเห็นภาวะอย่างสุภาพ เขาจึงเกาศีรษะ
แก้เขิน

แล้วหันกลับมามองทุกคน

“ฮะ ยังไม่ได้แนะนำตัวเลย ขออภัยอีกครั้งด้วยครับ ผมชื่อเห็นภาวะ
ชื่อจริงคือเรตะ น่าเสียดายที่ชื่อผมอ่านว่า ‘ภาวะ’ ไม่ใช่คภาวะ”

เห็นภาวะแนะนำตัวราวกับเล่ามุกตลกอย่างมีไหวพริบ

แต่กลับไม่มีใครตอบรับ

โคเอ็นมะกับชิซูกุกำลังคุยกันที่โถงทางเดิน

เหมือนเขาต้องการปฏิริยาตอบกลับบ้าง เห็นภาวะจึงหันไป
ยิ้มให้ซาโต้ที่ยืนอยู่ใกล้ๆ

“อา... คุณเห็นภาวะสินะครับ”

จะمينเฉยก็ไม่ได้ ซาโต้เลยตอบสั้นๆ

“ต้องขอโทษทุกคนด้วยค่ะ”

ชิซูกุเอ่ยขึ้นอย่างสุภาพ

“จำนวนแขกเข้าพักเพิ่มขึ้นจากที่เตรียมไว้ ขอความกรุณา
ด้วยครับ”

โคเอ็นมะเสริมขึ้น

“ดูเหมือนว่าเรื่องที่พาคณะเห็นภาวะมาส่งเกิดขัดข้อง มีผู้โดยสาร
อีกท่านและกะปัดันต้องหลบภัยฉุกเฉิน เพราะบนเกาะไม่มีเรือโดยสาร
ประจำแวะเข้ามา ทางเราคิดว่าจะให้โดยสารเรือลำที่นายท่าน
ใช้มาที่นี่ในวันมะรืนกลับไป ท่านเห็นว่อย่างไรบ้างครับ”

เพราะไม่มีสิทธิ์ปฏิเสธ ซาโต้ได้แต่พยักหน้าเงิบๆ

ซาคากิและยามาเนะไม่ได้คัดค้านเช่นกัน

“ขอบพระคุณมากครับ”

โคเอ็นมะโค้งคำนับก่อนย้อนกลับไปยังห้องโถง

เห็นภาวะเอามือกุมอก รวากับโล่งใจขึ้นมา

“โล่งใจไปที ผมเองรู้สึกว่าจะต้องรับผิดชอบอยู่เหมือนกัน จริงๆ เรือ
ควรมุ่งหน้าไปอีกเกาะหนึ่ง แต่ผมขอร้องให้แวะที่นี้เอง ระหว่างทาง

เรือดันเสีย กลายเป็นเรื่องใหญ่เสียได้ แต่การได้แะที่นี้อาจเป็น โชคดีก็ได้นะครับ อย่างน้อยก็หาที่หลบภัยได้ทันนะ—”

เป็นผู้ชายที่ช่างพูดเสียจริง

ซาได้ค่อยๆ กระเถิบถอยห่างเห็นภาวะอย่างแนบเนียน เพื่อไม่ให้อีกฝ่ายชวนคุย

ในห้องนั่งเล่นไม่มีหน้าต่าง

ซาได้นึกถึงภูมิทัศน์ภายนอกของคฤหาสน์ ด้านหลังติดภูเขาหิน จึงเดาว่า คงเพราะเหตุนี้จึงสร้างหน้าต่างไม่ได้ ถ้าไม่มีหน้าต่างให้ ลมพัดเข้ามา ห้องคงอับชื้น แต่ดูท่าระบบปรับอากาศจะช่วยกำจัด ความชื้นได้ดีพอสมควร

ผนังด้านหนึ่งของห้องนั่งเล่นมีชั้นหนังสือโอ้อาเรียงเต็มทั้งแถบ มีหนังสือต่างประเทศเรียงอยู่

แม้เขาไม่เข้าใจภาษาอังกฤษเลย แต่ก็พออ่านชื่อบนสันปกได้

‘A Study in Scarlet’ / ‘The Sign of Four’ / ‘The Adventures of Sherlock Holmes...’

เป็นต้นฉบับภาษาต้นทางของชุด ‘เชอร์ล็อก โฮล์มส์’ แม้เป็น ภาษาอังกฤษ แต่เขาก็พอรู้จักชื่อเรื่องต้นฉบับอยู่บ้าง

สายตาไล่ตามสันปกบนชั้นหนังสือทีละเล่ม

ออกุสต์ ดูแปง, อาร์แซน ลูแปง, บาทหลวงบราวน์, เอลเลอรี ควีน เหล่านักสืบชื่อดังระดับตำนานเรียงรายอยู่ครบ เมื่อเห็นภาพ ตระการตา หัวใจเขาร้อนผ่าวขึ้นมา

เมื่อเริ่มเห็นชื่อเรื่องทีอ่านไม่ออกปะปนอยู่ เขามองไปยังชั้น

หนังสือด้านข้าง ก็พบนิยายสืบสวนญี่ปุ่นเรียงรายอยู่ ฝั่งนี้มีผลงาน
คลาสสิกครบครันเช่นกัน รวมถึงวรรณกรรมเยาวชนด้วย

ซาได้กำลังเอื้อมมือไปหยิบหนังสือ แต่กลับชะงักไป
อันตราย เกือบลืมหันหลังเสียแล้ว

ตรงปลายนิ้วบนสันปกเขียนว่า ‘จอมโจรหน้ากากทองคำ’

“ทางนี้ครับ กรุณารอสักครู่จนกว่าจะเตรียมห้องเสร็จ”

ผู้ลี้ภัยทั้งสองที่โคเอ็นมะพามาเปลี่ยนบรรยากาศภายในห้องทันที

คนแรกที่เข้ามาคือหญิงวัยสามสิบตอนกลาง สวมแจ็กเก็ตสูท

กับกางเกงสแล็ก ภายนอกดูเคร่งขรึม ทว่าสีหน้ากลับอ่อนโยน และ
น้ำเสียงสุภาพนุ่มนวล

“ขอโทษที่มารบกวนกะทันหันนะคะ ฉันชื่อกาโม อิบิโกะค่ะ”

“อาชีพของเธอน่าฟังมากเลยนะคะ”

ยังไม่ทันที่อิบิโกะจะแนะนำตัวจบ เห็นภาวะพูดแทรกขึ้น

“บอกพวกเขาหน่อยสิครับ”

“เอ่อ ฉันทำวิจัยด้านอาชญาวิทยาเกี่ยวกับคดีฆาตกรรมวิปริตค่ะ”

“อาชญาวิทยาคดีฆาตกรรมวิปริต... หมายถึงนักวิชาการ
ที่เชี่ยวชาญด้านคดีฆาตกรรมวิปริตจั้นหรือครับ”

ซาคาากิถามด้วยท่าที่สนใจ

“ใช่ค่ะ ก็ประมาณนั้น แปลกเหอะค่ะ”

“ไม่เลย! สุดยอดมากต่างหาก!”

เมื่อถูกเห็นภาวะยกยอ อิบิโกะก็หัวเราะคิกคัก

มีสาขาวิชาที่เรียกว่า ‘อาชญาวิทยาคดีฆาตกรรมวิปริต’ ด้วย
เหวอเนี่ย

ในโลกของนิยายสืบสวน จะแยกย่อยอาชีพต่างๆ ลึกลงไป
ไม่ใช่ นักสืบธรรมดา แต่เป็นนักสืบเฉพาะทางอะไรสักอย่าง
ถ้าบทนักสืบเป็นนักวิชาการ คงไม่ใช่แค่อาชญาวิทยารธรรมดา
แต่เป็นอาชญาวิทยาเฉพาะทางสักอย่าง ถ้าเป็นนิติเวช จะเป็น
นิติเวชศาสตร์เฉพาะด้าน

การแบ่งแยกเฉพาะทาง ก็เพื่อสร้างความแตกต่างก่อนหน้า
จะว่าไป ไม่นานนี้เขาเคยอ่านนิยายสืบสวนที่มีตัวเอกเป็น
‘แพทย์นิติเวชคลินิก’ เหมือนกัน

“เชิญเลยครับ ไม่ต้องเกรงใจ”

เมื่อโคเอ็นมะเชื้อเชิญ คนถัดมาคือชายสูงวัยที่ปิดบังใบหน้า
ด้วยหมวก แว่นกันแดด และหน้ากาก

เขายืนนิ่งไม่ปริปากสักคำ

บรรยายภาคที่ครีครึ้นเพราะเห็นภาวะกับฮิปีโกะ กลับกลายเป็น
หนักอึ้งทันที

“เอ่อ... ท่านนี่คือกัปตันเรือครับ”

เนื่องจากเจ้าตัวไม่ยอมทักทาย โคเอ็นมะจึงแนะนำตัวแทน
เขาทำตามคำแนะนำของโคเอ็นมะได้ แสดงว่าเข้าใจภาษาญี่ปุ่น
แต่สัมผัสได้ว่าเขาไม่มีปฏิสัมพันธ์กับคนรอบข้างเลย

ไม่ว่าตอนอยู่บนเรือก็จะเป็นแบบนี้ เพราะแม้แต่เห็นภาวะ
ก็ไม่เข้าไปชวนคุย

“โชคดีที่มีจำนวนคนแค่เท่านี้ ห้องพักเลยเพียงพอ อาหารก็มี
เหลือเฟือ ต่อจากนี้ผมขออนุญาตจัดสรรห้องพักให้ นะครับ เนื่องจาก

ไม่สามารถใช้โทรศัพท์มือถือได้ หากต้องการติดต่อกับภายนอก กรุณาใช้โทรศัพท์ตรงนั้นแทนครับ”

โคเอ็นมะชี้ไปยังข้างประตู

ต้องใช้เวลาคู่หนึ่งกว่าจะรู้ว่ำนั่นคือโทรศัพท์

เพราะเป็นเครื่องแขวนผนังที่ตัวพูดกับตัวฟังแยกจากกัน แบบที่จะเห็นในภาพยนตร์ที่มีฉากหลังเป็นช่วงสงครามและหลังสงครามเท่านั้น ดูเหมือนว่าเจ้าของคฤหาสน์จะพิถีพิถันกับรายละเอียดมาก

“เอ่อ... ใช้อินเทอร์เน็ตได้ไหมคะ”

ฮิโตะถามอย่างเกรงใจ

“ไม่ได้ครับ มีแค่ไฟฟ้าเท่านั้นที่เดินสายไว้”

โคเอ็นมะตอบอย่างละอาย

“ทีวีก็ไม่มีด้วยค่ะ น่าเบื่อจริงๆ เลย”

ชิซูกุทำหน้าบึ้ง

“คุณหนูครับ”

ขณะที่โคเอ็นมะกำลังปรามชิซูกุ หญิงสูงวัยในชุดผ้ากันเปื้อนแม่บ้านญี่ปุ่นก็เดินเข้ามา

“ห้องพักเตรียมเรียบร้อยแล้ว ดิฉันกับโคซากะจะนำไปเองค่ะ”

หญิงในชุดผ้ากันเปื้อนที่ยืนข้างโคเอ็นมะค้อมศีรษะให้

“ห้องของท่านเท็นกาวะและท่านซาโต้จะอยู่ชั้นหนึ่ง เป็นห้องพักรับรองแขกของคฤหาสน์ค่ะ”

“ชั้นหนึ่งเหรอ ได้เลยครับ ไม่มีปัญหา”

เท็นกาวะตอบด้วยน้ำเสียงร่าเริง

“ถ้าเช่นนั้น...”

เห็นการะยกมือห้ามโคเอ็นมะที่กำลังจะพาไป

“ผมอยากดูรูปปั้นนี้ต่ออีกสักหน่อยนะคะครับ”

“อย่างนั้นหรือครับ เช่นนั้น ผมขออนุญาตพาท่านที่פק
ชั้นสองขึ้นไปก่อนนะคะครับ”

โคเอ็นมะกับโคซากะพากลุ่มของซาคากิออกจากห้องไป

ในห้องเหลือเพียงซาโต้ เท็นการะ และชิซูกุ

เขาอยากอยู่คนเดียวจะแะอยู่แล้ว

ซาโต้ชำเลื่องไปทางเท็นการะ

ชิซูกุเดินเข้าไปหาเท็นการะที่กำลังมองรูปปั้นเทพผู้พิทักษ์
อย่างสบายอารมณ์

“ขอโทษด้วยนะคะที่แนะนำตัวช้า จันมิเอโด ชิซูกุ ค่ะ”

รอยยิ้มช่างเหมาะกับชิซูกุเสียจริง ไม่เสแสร้ง ทั้งยังเผยเสน่ห์
สง่างามออกมา นิสินะที่เรียกว่าคุณหนูจากตระกูลผู้ดี ซาโต้เผลอ
มองอย่างหลงใหล

“ได้ยินว่าคุณเท็นการะเคยมาที่นี่แล้วใช่ไหมคะ”

ชิซูกุถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน โดยไม่สังเกตถึงสายตาของซาโต้

“ครับ เคยแวะมาหลายครั้งแล้ว คุณฮารุซาคะเป็นเพื่อนร่วม
วงการมายากลของผม คนที่ชวนผมเข้าชมรมมายากลก็เขานี้แหละ
ครับ”

“ชมรมมายากลนั่นหรอ”

เผลอพลั้งปากออกไปโดยไม่คิด

“เป็นชมรมมายากลของคนวัยทำงานนะครับ”

เห็นการะตอบว่าจริง ทั้งที่สายต่ายังจับจ้องที่รูปปั้นเทพผู้พิทักษ์

ในผลงานของอวาชากะ สึมาโอะ ก็มีชมรมมายากลชื่อเดียวกัน
ปรากฏอยู่ คงยืมชื่อนั้นมาใช้ แม้ไม่ได้หักท้วงออกไปโดยตรง แต่ก็
รู้สึกถึงความไม่ชอบมาพากล มีบางอย่างผิดปกติ

“พวกเราเพิ่งเคยเจอกันครั้งแรกใช่ไหมคะ”

ชิซูกะถามด้วยน้ำเสียงเหมือนหยิ่งเหิง

“ครับ น่าจะใช่”

เมื่อเห็นการะยืมตอบ ชิซูกะยิ้มโล่งใจ

“นั่นสินะคะ! ถ้าเราเคยพบกันมาก่อนจะทำยังไง ฉันกังวล
ไปหมดเลยคะ ถ้าจำหน้าไม่ได้คงเสียมารยาท มีหวังโดนพ่อดูแน่ว”

“ดีใจที่สุดในที่สุดก็ได้พบกันนะครับ”

“ปกติฉันไม่ได้อยู่ที่นี้ตลอดหรอกคะ จะกลับมาเฉพาะช่วง
มหาวิทยาลัยปิดเทอมเท่านั้น”

“ตอนนี้ปิดเทอมอยู่เหรอครับ”

“ไม่เชิงคะ ฉันเก็บหน่วยกิตครบหมดแล้ว พ่อเลยบอกให้ฉัน
มาอยู่ที่นี้กับท่านจนถึงวันจบการศึกษา ถ้ารู้ว่าเป็นแบบนี้ ฉันน่าจะ
ค่อยๆ เก็บหน่วยกิตให้ช้ากว่านี้หน่อย น่าเสียดายจริงๆ ค่ะ”

“ไม่หรอกครับ คฤหาสน์คิกันเป็นสถานที่ที่พิเศษมากนะครับ”

“ตรงกันข้ามเลยคะ ฉันว่างจะตายอยู่แล้ว เพราะฉันเลยชวน
รุ่นพี่กับเพื่อนๆ จากชมรมมา จริงๆ อยากชวนมามากกว่านี้แหละคะ

แต่เพราะไกลเกินไป คนที่ตอบตกลงเลยมีแค่สองคน”

หมายถึงซาคากิกับยามาเนะสินะ

ขณะที่ซาโต้ฟังอยู่เงียบๆ สายตาของชิซูกะก็หันมาทางเขา

“คุณซาโต้มาครั้งแรกใช้ไหมคะ แล้วรู้จักกับคุณพ่อได้ยังไง
เหรอคะ”

เป็นคำถามง่ายๆ แต่กลับทำให้ซาโต้กังวลขึ้นมา

ถ้าพูดผิดได้กลายเป็นเรื่องใหญ่แน่

“...ผมสนิทกับคุณพ่อของคุณระหว่างท่องเที่ยววนะครับ...
ก็เลย...”

“อ้อ อย่างนั้นเองเหรอคะ พ่อฉันนี่ละก็ ชอบเชิญคนรู้จักมาพัก
โดยไม่สนใจว่าตัวเองจะอยู่ไหมด้วยซ้ำ เขาบอกว่าอยากให้เป็นที่พัก
ให้นานเท่าที่ต้องการ คงอยากอวดคฤหาสน์ละมั้ง แต่คนที่ลำบาก
ก็คือพวกคุณโคเอ็นมะที่ต้องคอยดูแลนี่แหละค่ะ อ๊ะ อย่าเอาเรื่องนี้
ไปบอกพ่อฉันนะค่ะ”

“ครับ...”

พยายามอย่าเข้าไปข้องเกี่ยวกับคนรอบข้างให้ได้มากที่สุด
ตอนฟังเงื่อนไขครั้งแรก คิดว่าน่าจะทำได้ง่ายๆ แต่พอเอาเข้าจริง
กลับไม่่ง่ายอย่างที่คิด แม้แต่ตอนนี้ จังหวะที่ควรพยักหน้ารับ
เขาเลือกที่จะไม่พูดอะไร จนเผลอปล่อยให้ชิซูกะพูดอยู่ฝ่ายเดียว
คงมองว่าเขาเป็นคนเย็นชาไร้มารยาท หรือไม่ก็เป็นคนที่มีคลัง
คำศัพท์เป็นศูนย์

“ขอภัยที่ให้รอ เชิญเข้าห้องพักได้เลยครับ”

โคเอ็นมะกลับมาพาซาได้ลงไปยังชั้นหนึ่ง

ด้านโถงที่หันออกสู่ทะเลเป็นห้องรับแขกและห้องอาหาร เมื่อลงบันได โคเอ็นมะเลี้ยวเข้าทางเดิน และมุ่งหน้าไปยังทิศที่ตรงข้ามกับห้องรับแขก

“ห้องท่านซาได้คือห้องนี้นะครับ ผมวางกุญแจไว้ในห้องแล้ว เชิญตามสบายเลยครับ”

มีห้องรับรองเตรียมไว้สองห้อง โดยมีพื้นที่ประดับด้วยภาพวาดหลายภาพคั่นกลางไว้

“ส่วนห้องท่านเห็นภาวะอยู่ด้านในครับ”

ซาได้กับเห็นภาวะกล่าวขอบคุณ ก่อนแยกย้ายกันเข้าห้องของตัวเอง

ซาได้เบิกตากว้างเมื่อเปิดประตู

สมกับที่เป็นห้องรับแขกของคฤหาสน์ ห้องที่จัดไว้ให้กว้างขวางมาก มีทั้งเตียง แก้วอาร์มแชร์ ตู้เก็บของ ตู้เสื้อผ้า และเฟอร์นิเจอร์ที่จำเป็นครบครัน จากหน้าต่างมองเห็นผืนป่าที่เขาเดินผ่านเข้ามา

ซาได้วางสัมภาระลงบนเก้าอี้ ก่อนทิ้งตัวลงบนเตียง

เขาค่อยๆ ผ่อนคลายลง

เดาไม่ออกเลยว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อจากนี้ สิ่งเดียวที่พอจะรู้สึกได้รางๆ คือ ตัวเองเป็นหมากตัวหนึ่งในแผนการบางอย่าง

โดนใช้เป็นหมากจนชินแล้วไม่ใช่หรือ—

ซาได้หัวเราะเยาะตัวเอง ก่อนยกแขนขึ้นหนุนศีรษะ

เมื่อหลับตาลง ภาพตัวเขาอยู่ที่ไซต์ก่อสร้างท่ามกลางแดดจัด

ฉายขึ้นมา

ทั้งเสื้อยืดและกางเกงเป๋อนโคลน เหงื่อไหลไม่หยุด

ขณะนั่งพักอูริมถนน หัวหน้าคนงานก็เดินถือถุงจากซูเปอร์มาร์เก็ต

เข้ามา

‘...ดื่มน้ำหน่อยสิ’

บรรดาคนงานและพนักงานพาร์ตไทม์กรูกันแย่งขวดน้ำ

ชาโต้ที่มัวแต่เกรงใจ จึงยื่นมือไปเป็นคนสุดท้าย

ทว่าในถุงกลับไม่มีขวดเหลืออยู่แล้ว

‘...ขาดไปขวดหนึ่งสินะ ช่างเถอะ แกน่าจะไม่ใช่ไรหรอก’

แม้โดนพูดใส่ด้วยสายตาเหยียดหยาม เขายังฝืนยิ้มตอบกลับ

ไปอย่างไม่คับแค้นใจอะไร เพราะเขาใช้ชีวิตแบบนี้มาตลอด

คราวนี้ เขาอยู่ในอะพาร์ตเมนต์ตัวเอง

เขาโทรศัพท์แจ้งว่าจะลาออกจากงานจัดหางาน และอีกฝ่าย

ตอบรับง่ายดายเกินคาด

โทคุนาเงะที่ลาออกไปกะทันหัน จะมีสภาพจิตใจคล้ายกันหรือ
เปล่า กลุ่มใจว่าจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงอะไรในชีวิตตัวเองไหมนะ

แม้ไม่มีทางรู้ความในใจ แต่ชาโต้คิดว่า เป็นไปได้สูงที่เขาจะ
ข้องเกี่ยวกับงานพาร์ตไทม์นี้

ครั้งสุดท้ายที่เจอกัน โทคุนาเงะปิดปากเงียบเรื่องงานพาร์ตไทม์
ใหม่ รวากับว่าที่คุยเล่นกันเมื่อไม่กี่วันก่อนว่า ‘งานพาร์ตไทม์สุดคุ้ม’
เป็นเพียงเรื่องโกหก ตอนที่เขาได้รับคัดเลือกเข้าทำงาน ก็ถูกสั่งห้าม
ไม่ให้พูดเรื่องงานกับคนนอกโดยเด็ดขาด สำหรับชาโต้ ต่อให้ไม่สั่ง

เขาก็ไม่มีใครให้เล่าอยู่ดี นายจ้างคงคาดการณ์ไว้แล้ว โทคุนางะ คงโดดเดี่ยวไม่ต่างกัน แต่ก็มีอีกหนึ่งคนที่เชื่อมโยงกันด้วย สายสัมพันธ์บางเฉียบ จะเรียกเพื่อนก็ยังพูดได้ไม่เต็มปาก และ คนคนนั้นก็คือ ‘ซาโต้’ ที่อยู่ตรงนี้ในตอนนี้อย่าง

เอาเป็นว่าเขาเหนื่อยเหลือเกิน

ซาโต้หยุดคิด และปล่อยตัวเองดิ่งลงสู่ห้วงนิทรา

2

ขณะเดินตามทางเดินที่มีเพียงคนรับใช้เท่านั้นที่เข้าได้ โคเอ็นมะ ยกมือทั้งสองข้างตบแก้มตัวเองดังเพียะ

เขาเกือบเผลอเรียกชื่อตัวเองผิดไปหลายครั้ง ครั้งก่อนรับบท เป็นบาทหลวงชื่อ ‘โคเทกาวะ’ และครั้งนี้เขารับบทเป็นพ่อบ้าน ชื่อ ‘โคเอ็นมะ’

ชวนสับสนจริงๆ ช่วยใส่ใจกับการตั้งชื่อหน่อยเถอะ เขากัน ด่านักเขียนในใจ

‘ไมลี นี่ไม่ใช่เวลามาหงุดหงิดกับเรื่องแค่นี้ ปกติก็มีปัญหา เป็นกองอยู่แล้ว จิตใจยังไม่สงบ

เขาเตรียมฉากตามคำขอของ ‘นักสืบ’ ไว้เรียบร้อยแล้ว จะว่า ชมตัวเองก็เถอะ แต่งานที่ออกมา นั้นยอดเยี่ยมมาก แม้โครงสร้างของ คฤหาสน์จะใช้ของเดิม ทว่าภายนอกกลับจำลองคฤหาสน์ตะวันตก ยุคเก่าได้อย่างสมบูรณ์แบบ ต่อให้ไม่ใช่คอสืบสวน ก็คงสัมผัสได้

ถึงความโรแมนติก

มาตรการความปลอดภัยก็ไร้ที่ติ หมู่เกาะร้างในทะเลแคริบเบียน เป็นพื้นที่ที่ตำรวจท้องถิ่นเข้าแทรกแซงได้ยาก เกาะที่มหาเศรษฐีจากฟลอริดาเคยจัดปาร์ตี้ผิวดกกฎหมายมายาวนานก็อยู่บริเวณนี้ ยิ่งกว่านั้น เกมไขปริศนานักสืบไม่ได้มีการกำหนดการแน่นอน ความเสี่ยงที่ตำรวจจะจับได้แทบไม่มี ทั้งที่เป็นแบบนี้—

“ไม่ว่าหน้าไหนก็เอาแต่สร้างเรื่อง...”

โคเอ็นมะหงุดหงิดบนพมพ์ออกมาเบาๆ

ข้อเรียกร้องไร้เหตุผลของลูกค้าเกิดปัจจัยเสี่ยงมากมาย ส่งผลให้เบื้องหลังเกิดเหตุไม่คาดฝันสารพัด ทั้งเล็กใหญ่ สำหรับโคเอ็นมะที่มีนิสัยชอบให้ทุกอย่างดำเนินไปตามแผน การเปลี่ยนแปลงกะทันหันคือสิ่งบั่นทอนจิตใจเขา

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาโดนต้อนจนมุมถึงขนาดนี้ ถ้าเป็นไปได้ เขาอยากยกเลิก แต่เมื่อใช้เงินก้อนโตไปแล้ว จึงเป็นไปไม่ได้ ต่อให้ยกเลิกหรือออกมาล้มเหลว เขาก็ต้องแบกรับความรับผิดชอบอันใหญ่หลวง เลวร้ายที่สุด อาจถึงขั้นถูกไล่ออก

ใครจะยอมโดนเล่นงานแบบนี้กัน—

โคเอ็นมะแอบมองเข้าไปในห้องครัว เซฟมานาเบะกำลังสั่งการพนักงานพร้อมกับเตรียมอาหารค่ำ ส่วนโคซากะก็ดูรุ่มรวยไม่แพ้กัน

“เนื้อเป็นยังงี้บ้าง”

เขาเฝ้าถามจากจุดที่ไม่เกาะเกาะการทำงาน มานาเบะจึงหันกลับมา

“อาจพอจัดการได้อยู่ครับ”

“ดี ผ่านไปได้อีกหนึ่งเรื่อง”

เนื้อที่ส่งมาเมื่อเช้ามีเพียงครึ่งหนึ่งของที่สั่งไปเพราะความผิดพลาดของผู้จัดส่ง แม้รีบสั่งเพิ่ม แต่ของในละแวกนั้นกลับหมดสต็อก จึงจำเป็นต้องเปลี่ยนเมนู แกมห้องพักบางห้องยังใช้ท่อระบายน้ำไม่ได้ เขาถนอลานรีบตรวจ และซ่อมจนเสร็จทันก่อนที่กลุ่มชมรมวิจัยนวนิยายสืบสวนจะมาถึงเพียงนิดเดียว

“ชีวิตเหมือนเดินบนเส้นด้ายเลยนะ”

โคเอ็นมะถอนหายใจยาว

“เสิร์ฟอาหารค่ำทันไหม”

“ไม่มีปัญหาครับ”

หลังได้รับคำตอบจากมานาเบะ โคเอ็นมะยึดตัวจัดทำทางให้เรียบร้อย

“ถ้าอย่างนั้น คุณโคซากะ เชิญแขกทุกคนที่ห้องอาหาร”

โคเอ็นมะแบ่งหน้าที่กับโคซากะ เดินไปตามห้องต่างๆ เพื่อพาบรรดาแขกมารวมตัวกันที่ห้องอาหาร

โต๊ะขนาดใหญ่ในห้องอาหารรองรับราวสิบคนได้สบาย แขกแต่ละคนต่างเพลิดเพลินกับอาหารตรงหน้าอย่างเอร็ดอร่อย เมนูเนื้อได้รับคำชม โคเอ็นมะลอบถอนหายใจอย่างโล่งอก

ไม่ใช่แค่ครั้งนี้เท่านั้น ‘นักสืบ’ มักทุ่มเงินหลายร้อยล้านเยนอยู่เสมอ หากบริการอื่นๆ นอกเหนือจากการฆาตกรรมและการไขปริศนาไม่สมบูรณ์แบบในระดับดีเลิศ ย่อมหนีไม่พ้นคำร้องเรียน

เป็นแน่ และอาหารคือตัวอย่างที่เห็นได้ชัดที่สุด

ด้วยไหวพริบของมานาเบะ พวกเขาจึงตั้งใจเสิร์ฟเนื้อในปริมาณน้อย เพื่อให้ดูเหมือนเป็นของพิเศษหายาก แน่แน่นอนว่าเขามั่นใจในรสชาติอยู่แล้ว

‘นักสืบ’ ที่ค่อยๆ ละเลียดลิ้มรสเนื้อดู เขาพอใจไม่น้อย

โคเอ็นมะสบตากับมานาเบะที่กำลังเสิร์ฟอาหารเพื่อชื่นชมในความพยายามซึ่งกันและกัน

เมื่อ ‘นักสืบ’ ขอไวน์ มานาเบะจึงเลือกไวน์แดงที่เข้ากับเนื้อจากบรรดาไวน์ชั้นเลิศ และในจังหวะที่เริ่มรินไวน์ โคเอ็นมะก็แนะนำเหล่าพนักงานของตระกูลมิเอโด โคซากะและมานาเบะโค้งคำนับให้แขกทุกคน

ความจริงยังมีสเตาฟอีกหลายคน ตั้งแต่พ่อครัวไปจนถึงทีมเทคนิคที่ประจำการอยู่เบื้องหลัง แต่เพราะพวกเขาไม่เกี่ยวข้องกับบท จึงต้องปกปิดตัวตนไว้ก่อน

“และท่านนี้ ถึงจะไม่ใช่นักงาน แต่เป็นแพทย์ประจำตัวของนายท่าน คุณหมอชิราอิครับ”

ชิราอิ ชายวัยกลางคนนั่งอยู่ริมโต๊ะ ลูกขี้ยืนและโค้งคำนับเล็กน้อย

“ผมชิราอิครับ ปกติจะติดตามคุณมิเอโดอยู่เสมอ... แต่สงสัยช่วงหลังผมจะจู้จี้เกินไปหน่อย เลยโดนสั่งห้ามไม่ให้ตามไปเวลางาน จำใจต้องอยู่เฝ้าที่นี่แทนครับ”

เสียงหัวเราะของหลายคนดังขึ้น

“ถ้าท่านใดชอบโป๊เกอร์ เชิญมาลองวัดฝีมือกันได้ครับ”

หลังกล่าวทักทายอย่างเป็นกันเองแบบพอเหมาะ ชิราอิก็นั่งลง

“เชิญทุกท่านพูดคุยกันตามสบายครับ”

เมื่อพูดจบ จังหวะที่โคเอ็นมะกำลังจะถอยออกไป ‘นักสืบ’ ยกมือขึ้น สีหน้าเต็มไปด้วยความฮึกเหิมตั้งแต่เริ่มต้น ทั้งที่ยังไม่มีคดีอะไรเกิดขึ้นแท้ๆ

‘นักสืบ’ กวาดสายตามองรอบโต๊ะอาหารด้วยท่าทางราวกับแสดงละคร ก่อนทักท้วงว่ากับตันยังไม่มาร่วมโต๊ะ

โคเอ็นมะพยายามตอบอย่างสุ่ม เพราะนี่เป็นคำถามที่คาดไว้

“เขาบอกว่าไม่ค่อยอยากอาหาร ขอพักอยู่ในห้องครับ”

‘นักสืบ’ ทำหน้าสงสัย

“เขายังสุขภาพดีอยู่ ไม่ต้องกังวลไปครับ เดี่ยวผมจะนำอาหารไปเสิร์ฟที่ห้องให้ทีหลัง”

โคเอ็นมะพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น เพื่อไม่ให้อีกฝ่ายซักไต่ต่อ

แม้ ‘นักสืบ’ ดูยังไม่ค่อยพอใจนัก แต่เมื่ออาหารและเหล้าค่อยๆ ช่วยกล่อมอารมณ์ บทสนทนาที่โต๊ะจึงค่อยๆ คึกคักขึ้น

“คุณชิซูกุอยู่ปีสี่หรือคะ แล้วได้งานรึยังคะ”

ฮิบิโกะกับชิซูกุคุยกันอย่างออกรสตามประสาสาวฯ

“เบื้องต้นคงเข้าบริษัทของพ่อคะ”

“แบบนี้เอง ดีจังเลยนะคะ”

“น่าอายนิดหน่อยนะคะ ดูเหมือนอาศัยบาร์มีพ่อ เขาเป็นว่าถ้าฉันก้าวสู่สังคมทำงานจริงๆ คิดว่าตัวเองคงเป็นผู้ใหญ่มากกว่า

รุ่นพี่ซาคากิคิดหนึ่งละมั้งที่หนีไปเรียนต่อปริญญาโทเพราะไม่ชอบทำงาน”

ชิซูกุหยอกล้อซาคากิเล่น

ซาคากิยกไหล่ ก่อนเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

“ว่าแต่ ชั้นหนังสือในห้องรับรองนั่น สดุดยอดเลยนะ”

“อ๊ะ เห็นด้วยเหรอกะ”

“ถึงจะมีแต่วรรณกรรมคลาสสิก แต่ดูครบครันกว่าห้องสมุดแถวนี้ซะอีก”

“ชั้นหนังสือเหรอก”

อิบิโกะเอียงคอสงสัย ซาได้ฟังด้วยความอยากรู้อยากเห็น

“เป็นคอลเลกชันหนังสือของคุณพ่อคะ ส่วนใหญ่เป็นวรรณกรรมคลาสสิก แต่รวบรวมงานสืบสวนทั้งของญี่ปุ่นและตะวันตกไว้ครบเลยคะ”

“คุณพ่อชอบนิยายสืบสวนเหรอกะ”

“ใช่คะ ถึงขั้นสร้างบ้านพักตากอากาศชื่อ ‘คิกัง’ เลยทีเดียว”

“ขอโทษนะคะ พอดีฉันไม่ค่อยได้อ่านนิยายสืบสวนเท่าไรนัก”

“ในเรื่องของอาร์แซน ลูแปง มีฐานลับชื่อว่า ‘ปราสาทคิกัง’ อยู่ล่ะคะ”

“ถ้าอย่างนั้น ที่นี่ก็คือนิยามลับของคุณพ่อสินะคะ”

“ดูเหมือนเด็กใช้ใหม่ล่ะคะ นอกจากเรื่องงาน เขาคงคิดแต่เรื่องนิยายสืบสวนกับกลลวงละมั้ง ถึงจะพูดแบบนี้ แต่ที่ฉันชอบนิยายสืบสวนก็เพราะได้อิทธิพลจากคุณพ่อนี่ละคะ”

ชิซูกะยิ้มเจื่อน

ในตอนนั้นเอง ยามาเนะที่นั่งเฝ้าอยู่ข้างซากากิจัง ก็เอนตัว
ไปด้านหลัง

“ว้าก!”

บรรยากาศที่กำลังผ่อนคลายพลันเย็นยะเยือก

ยามาเนะมองเห็นภาวะที่อยู่ด้านข้างด้วยความหวาดกลัว

“อ๊ะ ขอโทษครับ ทำให้ตกใจสินะ”

เห็นภาวะหัวเราะพลางพูด มือของเขากำลังบีบคั้นที่มีความยาวราว
สามสิบเซนติเมตรเอาไว้

“ผมซื้อมาจากเกาะหนึ่งก่อนมาที่นี่นะครับ เป็นมีดเกษตรที่ใช้
กันแถบนี้ เรียกว่าคัตลัส ดูเหมือนว่าสมัยก่อนโจรสลัดก็ใช้กัน
แพร่หลายด้วย น่าจะเหมาะกับมายากล เลยลองซื้อขนาดเล็กมาดู
ครับ”

“คุณเห็นภาวะเป็นนักมายากลหรือคะ”

เมื่อได้ยินคำว่า ‘มายากล’ อิบิโกะตาเป็นประกายขึ้นมา

“เป็นแค่มือสมัครเล่นนะครับ งานหลักของผมคือบริหารบริษัท”

“นักธุรกิจหนุ่มสินะ! สุดยอดเลยนะคะ” ชิซูกะร่วมวงสนทนาด้วย

“ไม่หรอกครับ ถ้าเทียบกับมิเอโดะก็รู้แล้ว ยังถือว่าห่างชั้น
อีกมาก”

“พ่อเองก็แค่รับช่วงต่อจากคุณปู่เท่านั้นเหมือนกันคะ”

“ในอนาคต คุณชิซูกะจะเป็นคนรับช่วงต่อหรือครับ”

“อะไรนะคะ ฉันทำไม่ไหวหรอกค่ะ!”

บทสนทนาค่อยๆ คึกคักขึ้น โดยมีเท็นทาวะกับชิซูกุเป็นศูนย์กลาง
โคเอ็นมะมองดูนาฬิกา

คงไม่ถึงกับลืมหรอกมั้ง แต่เตือนเผื่อไว้สักหน่อยดีกว่า

“คุณหนูครับ”

“ค่ะ จริงด้วย”

ชิซูกุที่ถูกเรียกแสดงปฏิกิริยาอย่างเป็นธรรมชาติ ดูเหมือนเธอ
ยังจำได้อยู่

“ที่จริงแล้ว ฉันมีเรื่องอยากปรึกษาทุกท่านค่ะ”

ชิซูกุเปลี่ยนหัวข้อสนทนาใหม่

“เมื่อวานขึ้นมีจดหมายส่งถึงฉัน แต่ไม่เข้าใจเนื้อหาสักนิด
เลยอยากขอให้ทุกท่านช่วยกันถอดรหัสหน่อยค่ะ คุณโคเอ็นมะ”

โคเอ็นมะหยิบจดหมายออกจากกระเป๋า แล้วยื่นให้ชิซูกุ

“ในฐานะสมาชิกชมรมวิจัยนวนิยายสืบสวนแล้ว น่าเจ็บใจ
จริงๆ ค่ะ ที่ไขคดีด้วยตัวเองไม่ได้”

ชิซูกุเวียนจดหมายให้ทุกคนดู

‘นักสืบ’ ขมวดคิวกั่มมองจดหมาย แต่ขณะที่อ่านข้อความอยู่
ใบหน้าพลันปรากฏรอยยิ้มท้าทายขึ้น

คนอื่นๆ เองก็แสดงปฏิกิริยาต่างกันไป บ้างก็สนุก บ้างก็รู้สึก
ขนลุก บ้างก็น้ำตาเรียบเฉยแล้วส่งต่อจดหมายให้คนถัดไป

สุดท้ายจดหมายก็ส่งถึงมือของซาโต้

ซาโต้จึงจดหมายอย่างตั้งใจ ร่างกายค้ำที่อยู่นั้น

“ผมขอรับไว้ก่อนนะคะ”

โคเอ็นมะเก็บจดหมายคืนจากซาได้อย่างแนบเนียน
ซาได้กล่าว “ขอโทษครับ” อย่างเกรงใจ ก่อนจะทานอาหารต่อ
ตัวประกอบอย่างแก อย่าริมาไขปริศนา...
โคเอ็นมะก่นดำในใจ ก่อนเก็บจดหมายใส่กระเป๋า

3

แม้จดหมายจะถูกโคเอ็นมะแย่งไป แต่เนื้อความยังคงฝังแน่น
อยู่ในความคิดซาได้

รั่มไป ช่อน

เซชิ ปิดบัง

สุดท้าย อาากิมิตสึ ตัดคอ

คำถามเกี่ยวกับจดหมายพุ่งเข้ามาจากทุกคน ซิซูกุจึงตอบทีละข้อ
มีเพียงชื่อผู้รับบนซองจดหมายเท่านั้น ไม่ระบุชื่อหรือที่อยู่ของ
ผู้ส่ง ทั้งเนื้อความในจดหมายและชื่อผู้รับบนซองเป็นงานพิมพ์
ไม่ใช่ลายมือเขียน จึงไม่สามารถตรวจพิสูจน์ลายมือได้ และยังไม่
ทราบเหตุผลว่าทำไมถึงได้รับจดหมายลักษณะนี้

“เข้าใจยากจริงๆ ครับ ข้อมูลแค่นี้ ยังบอกไม่ได้ว่าเป็นรหัสลับ
หรือจดหมายขู่”

เห็นการะเอนตัวมาข้างหน้าอย่างสนใจ

แนะนำนักเขียน

ทาคาโนะ ยูชิ

เกิดปี 1979 จังหวัดฮอกไกโด ประเทศญี่ปุ่น สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยอุตสึโนมิยะ เขาเริ่มเป็นที่รู้จักในวงการนิยายสืบสวนจากการส่งผลงานเข้าประกวด รางวัล “Kono Mystery ga Sugoi!” (このミステリーがすごい! 大賞) ครั้งที่ 19 ซึ่งเป็นหนึ่งในการประกวดนิยายสืบสวนที่ทรงอิทธิพลที่สุดของญี่ปุ่น

แม้จะเพิ่งเข้าสู่วงการนักเขียนไม่นาน แต่ทาคาโนะสร้างเอกลักษณ์จากการนำโครงสร้างของนิยายสืบสวนคลาสสิก มาผสมกับไอเดียร่วมสมัยที่คาดไม่ถึง ไม่ว่าจะเป็นการหยิบแนวคิดของเกมไซเคดี เกมเอาชีวิตรอด หรือการตั้งคำถามต่อ “กฎ” ของนิยายสืบสวนแบบดั้งเดิม ผลงานของเขาจึงมักมีโครงเรื่องหลายชั้น พลิกความคาดหมาย และเล่นกับความคาดหวังของนักอ่านที่คุ้นเคยกับนิยายสืบสวนคลาสสิกอย่างชาญฉลาด

แนะนำนักแปล

ธนกร เขมภัทร์ภากิตติ

จบการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ สาขาภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยนเรศวร ชื่นชอบการอ่านนิยายสืบสวนตั้งแต่เด็ก และอ่านหนังสือของสำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว จึงเป็นเกียรติอย่างมาก และรู้สึกขอบคุณที่ได้รับโอกาสในการแปลครั้งนี้

ความสนุกของภาษานั้นไม่ได้มีเพียงแค่การพูดเท่านั้น การแปลก็น่าสนใจไม่แพ้กัน เพราะเราจะถ่ายทอดความรู้สึกของตัวอักษรได้อย่างไรให้ผู้อ่านจินตนาการและเข้าใจได้โดยไม่จำเป็นต้องฟังการพังน้ำเสียง การแปลเลยถือเป็นเสน่ห์อีกอย่างหนึ่งของภาษา อาชีพนักแปลเลยเป็นความฝันที่อยากทำครั้งหนึ่งในชีวิต และหากทำให้ผู้อ่านเพลิดเพลินและถ่ายทอดความสนุกของหนังสือได้จะรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่ง

เกมสืบมรณะ คฤหาสน์คิง

奇岩館の殺人

ทาคาโนะ ยูชิ เขียน

ธนากร เขมภัทร์ภาทิตติ แปล

KIGANKAN NO SATSUJIN by Yushi Takano

Copyright© 2026 by Yushi Takano

Original Japanese edition published by TAKARAJIMASHA, Inc.

Thai translation rights arranged with TAKARAJIMASHA, Inc.

through Lanka Creative Partners co., Ltd., Japan.

Thai translation rights © 2026 by BOOK TIME Company

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2569

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟกุ

ISBN 978-616-14-0786-5

ทาคาโนะ, ยูชิ.

เกมสืบมรณะ คฤหาสน์คิง.- กรุงเทพฯ : ไต้ฟ ไทม์, 2569.

288 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ธนากร เขมภัทร์ภาทิตติ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0786-5

เจ้าสำนักไต้ฟกุ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการเอดิทตรวจเทียบ

บรรณาธิการเล่ม

พิสูจน์อักษร

วาดภาพปก

แบบปก/เนื้อใน

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลัลลิตรา วรสุมาวงษ์ นิเวชะระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

สุริยงวรวิมล สิริวิวัฒน์กุล

ภูสุรี ภูมภักย์ ปาริฉัตร ภาพักดี

สุกฤตา มหานิง จิตติรัตน์ ศิริเมือง

ธนพนธ์ งามพลกรัง

pikadai

สุคติ ช่างกลึงกุล รุ่งฤทัย ศรีสุข

อัคคณัฐ ชุมนุ้ม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท ไต้ฟ ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

www.booktime.co.th

พิมพ์โดย
กร.ณกณอบสายตาธรับรัธ
www.greenread.com

“คุณมีญาติพี่น้องใกล้ชิดไหม”
หนึ่งในคำถามสัมภาษณ์งานพาร์ทไทม์
ทำงานเพียงสามวัน ค่าจ้างหนึ่งล้านเยน

“ซาโต้” หนุ่มรับจ้างรายวันตอบรับงานนี้
โดยไม่รู้ว่าปลายทางคือ “คฤหาสน์คึกัง”
คฤหาสน์รูปทรงประหลาดบนเกาะร้างกลางทะเลแคริบเบียน

ทันทีที่เขามาถึง
การฆาตกรรมสุดสยองจากนวนิยายสืบสวนคลาสสิก
ก็เกิดขึ้นจริงทีละคดี

เบื้องหลังคือ “เกมสืบสวน” สำหรับมหาเศรษฐี
ที่จ่ายเงินมหาศาลเพื่อได้สวมบทเป็น “นักสืบ”
และผู้รับบท “เหยื่อ” มีหน้าที่แค่... รอคิวตาย!

เมื่อ “คนร้าย” คือผู้ล่า
และแม้แต่ “นักสืบ” ก็เป็นศัตรู
“เหยื่อ” จะรอดจากเรื่องที่กำหนดตายของเขาไว้แล้วได้อย่างไร?

ลำดับที่ 1 ซีรีส์ “เกมสืบมรณะ” ผลงานนักเขียนรางวัล “Kono Mystery ga Sugoi!”

